

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

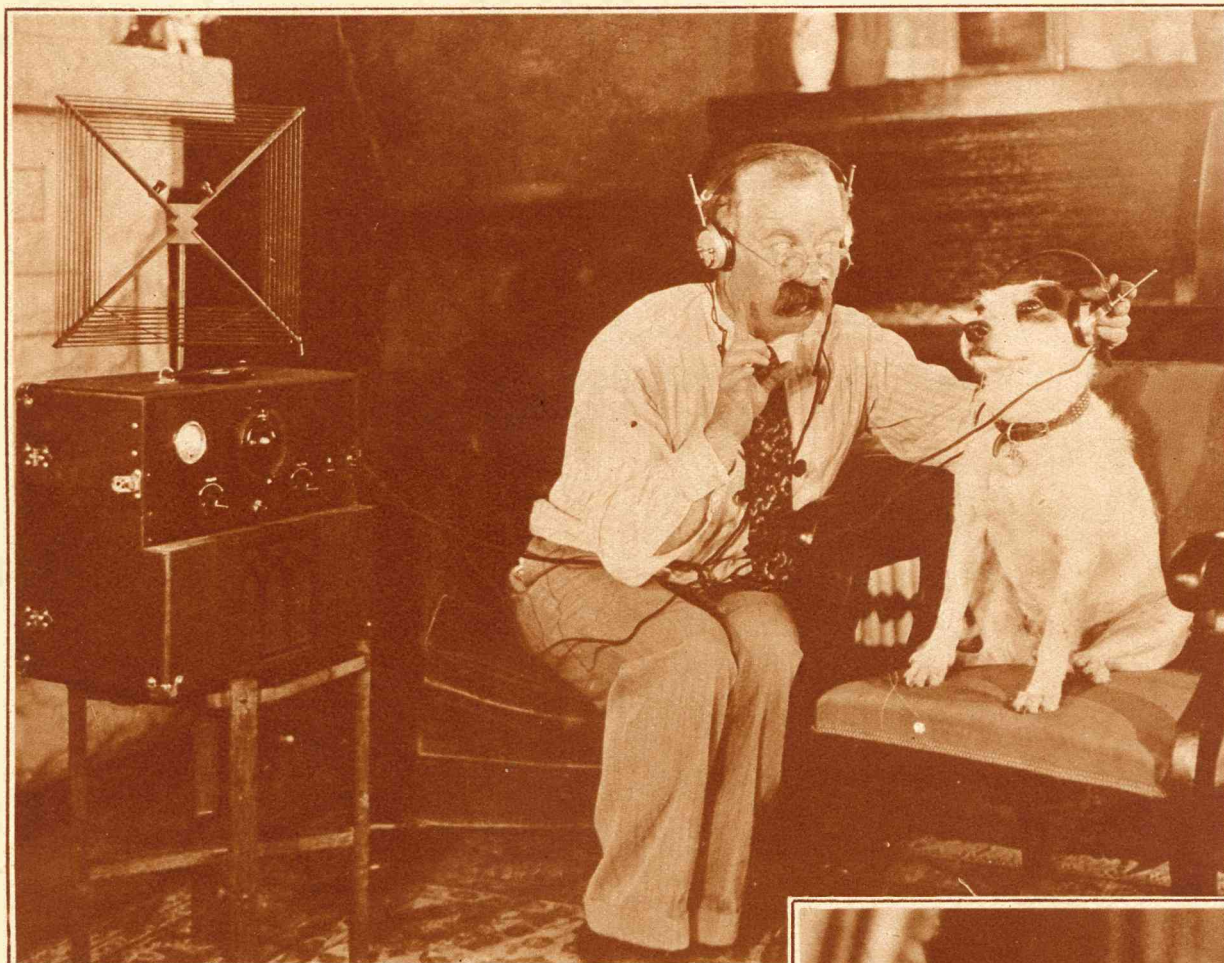
RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

ONZE GRENADIERS EN JAGERS OP HUN VERJAARDAG

Maandagmorgen maakten de regimenten Grenadiers en Jagers een muzikalen marsch door de Residentie ter gelegenheid van hun 101-jarig bestaan. Daarbij werd o.a. gedefileerd langs 't Departement van Defensie, waar Z.Exc. Minister Deckers den stoet van 't bordes gadesloeg.

Dat het publiek zich lang niet onbetuigd liet, toont onze levendige foto wèl.

Chester Conklin, de bekende grotesk-speler der Paramount, met zijn vierbeenigen partner.

Dat film-artisten zulk een bijzondere voorliefde toonen voor dieren als huisgenooten, is een typisch, algemeen verschijnsel. En wel het best lijkt het daaruit te verklaren, dat zij, na de inspanning en opwindung van een drukken opname-dag, thuis volledige rust noodig hebben. Wie den heelen dag met menschen te maken heeft, en dan nog liefst met menschen, die zich bij al het gehamer en ander lawaai van een film-atelier met luider stem en met scheepsroepers verstaanbaar moeten maken, die zal begrijpelijkerwijs er 's avonds vaak de voorkeur aan geven, geen sterveling om zich heen te zien. Dieren zijn ideale huisgenooten: zij spreken niet tegen, zij schikken zich, en — niet te vergeten — ze zijn heel wat trouwer. Daarenboven kunnen zij niet anders dan in de grootste gelatenheid alle luimen hunner meesteressen verdragen, eenvoudig omdat ieder opstandig vertoon hun slecht bekomen zou. Welke verstandige hond zal een lekker hapje zijn neus laten voorbij gaan door zich

Zwijgzame Huisgenooten

Corinne Griffith met haar anderhalfjarigen dog, die uit Britsch-Indië afkomstig is.

De Fransche filmspeelster Renee Heribel met haar trouwsten huisgenoot.

Een kalkoen is het troetel-kind van Billie Dove.

humeurig te gedragen? Het dier weet goed, hoe de menschen nu eenmaal zijn, en hoe je er 't meeste plezier van beleven kunt.

Van den anderen kant vindt de mensch voldoening in de afhankelijkheid, die zijn zorgen en moeite beloont.

Soms is het heel goed mogelijk, uit de keuze van een huisdier gevolgtrekkingen te maken betreffende het karakter der eigenares. Maar natuurlijk moet men zich daarbij niet laten bedriegen, door wat men soms in een film te zien krijgt. Daar zijn de sterren vaak vergezeld van de fabelachtigste dieren. Om van getemde exotische roofdieren en dergelijke nog maar niet eens te spreken: in de film zijn het gewoonlijk kostbaarheden als Pekingeesjes of King Charleses, die naast de diva op zijden kussens pronken, of reusachtige doggen, wolfs- en windhonden, die haar begeleiden door de sprookjesachtige parken en tuinen. — Neen, de vierbeenige lievelingen uit het privé-leven der artis-

Jenny Jugo brengt haar lievelingshond iederen dag met groot geduld wat verder in grappige kunstjes.

Gwen Lee rijdt bij haar thuiskomst teedere zorgen aan haar Angora-katje.

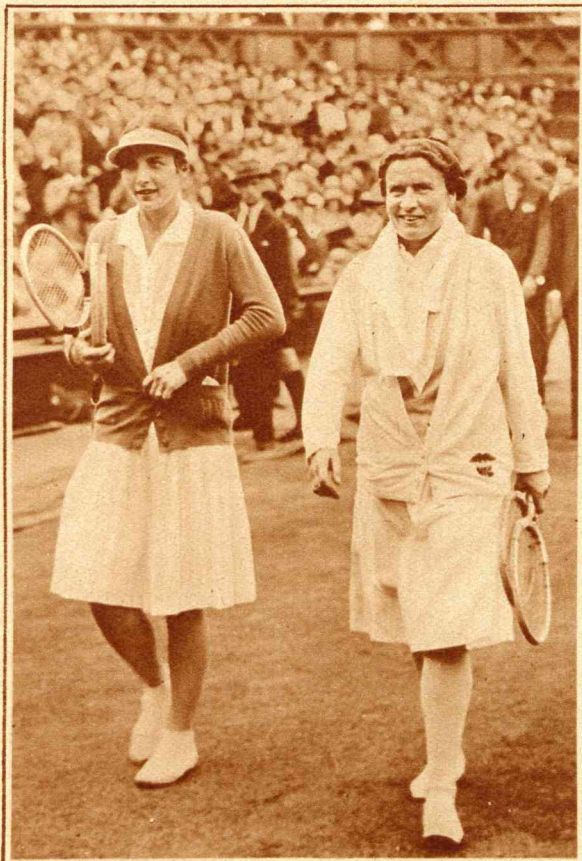

ten zien er gewoonlijk heel anders en heel wat bescheidener uit. En daarbij is het juist, dat men wel gevolgtrekkingen maken mag omtrent het innerlijk der bezitster.

Katjes zal men in den regel aantreffen bij soepele, meegaande, speelsch aangelegde natuurtjes; kleine schoothondjes bij bijzonder verwendte of kokette. Hoe grooter de hond, hoe sterker in den regel de persoonlijkheid van een vrouw.

Natuurlijk ontmoet men ook wel contrasten, maar die dienen gewoonlijk meer als reclame. Evenals allerlei buitensporigheden, die men zich op het gebied van lievelingsdieren veroorlooft: een jonge luipaard of panter aan den ketting, tamme muizen, ganzen en kippen aan de lijn, gedresseerde pauwen, schildpadden, krokodillen, aapjes, zeehonden, struisvogels, marmotten, kalkoenen, varkentjes en dergelijke opvallende lievelingen meer.

In ieder geval speelt echter het vertroetelde lievelingsdier dikwijls een groote rol in het leven zijner meesteres, in haar leven als vrouw, en zelfs in haar leven als artieste.

Helen Wills heeft haar titel van wereld-tenniskampioene in de dames-single thans vier maal achtereenvolgens te behouden, nu zij de vorige week in de finale te Wimbledon haar landgenootte Elisabeth Ryan versloeg. Op onze foto verlaten de beide rivalen het strijdperk: links mrs. Helen Wills-Moody, rechts miss Elis. Ryan.

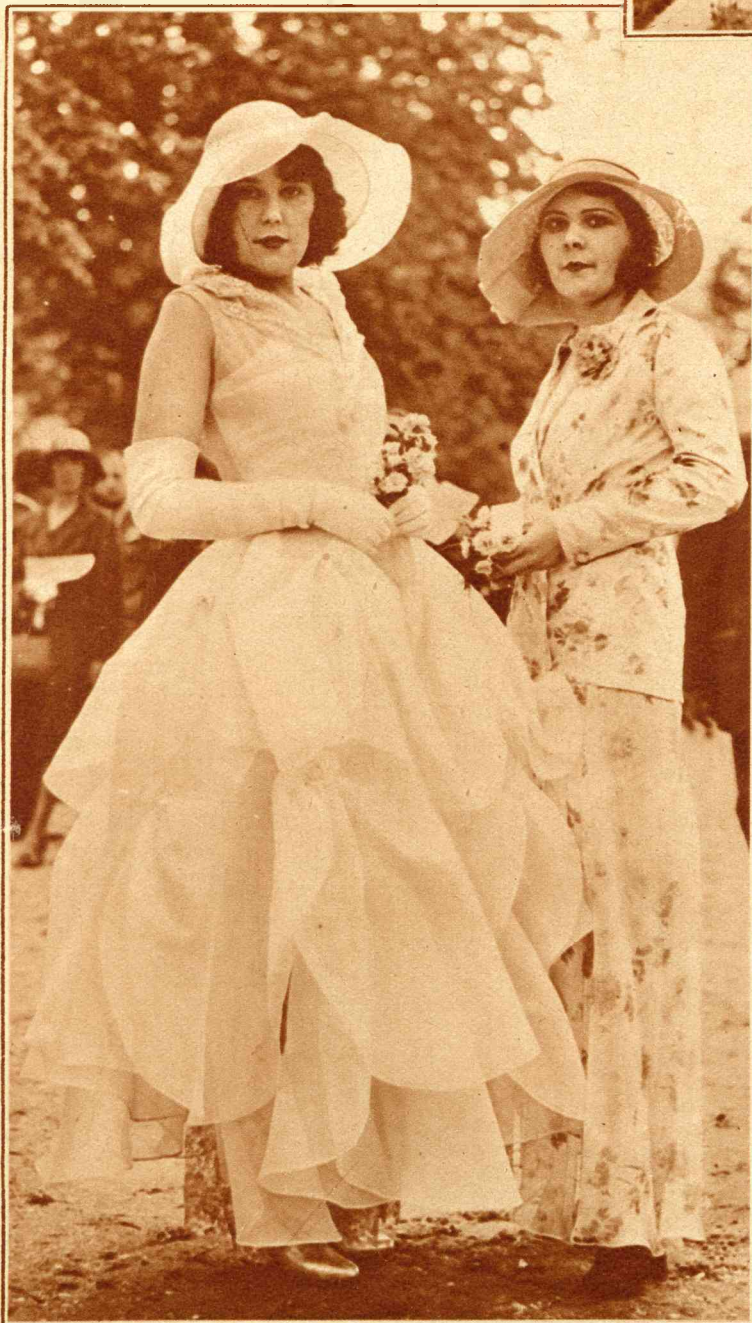
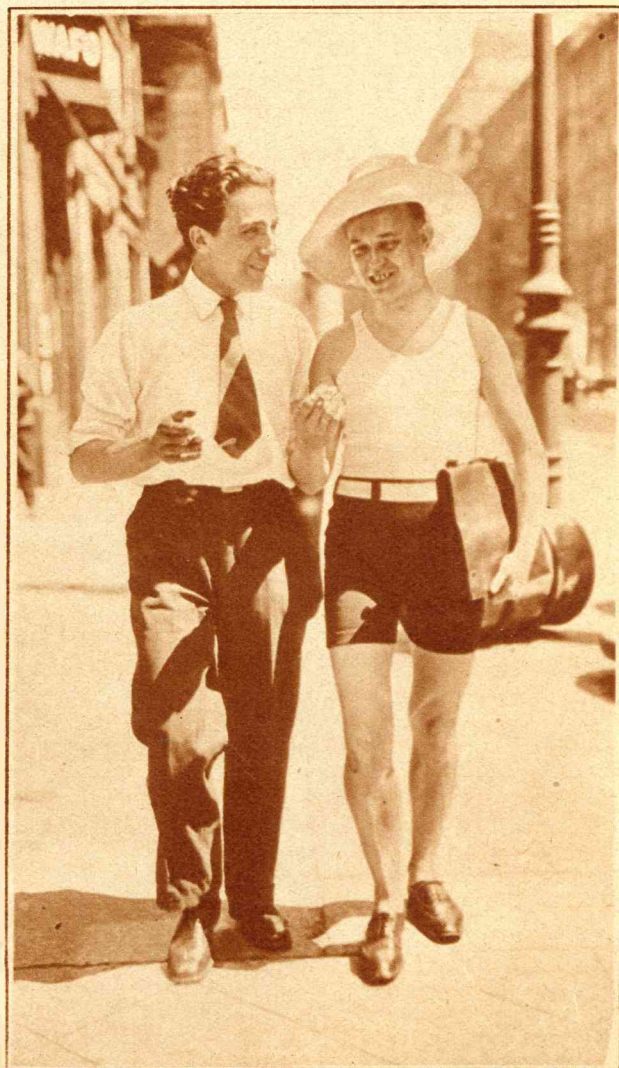

De Southern Cross komt van New-Foundland te New-York aan na haar vlucht over den Oceaan, die Kingsford Smith en van Dijk zoo uitmuntend gelukt is.

Uit alle Landen

De uitersten der mode, zooals onze foto-correspondent ze zag bij de rennen te Auteuil op de journée des Drags, die altijd een hoogtepunt vormt van Parijsche élégance en charme.

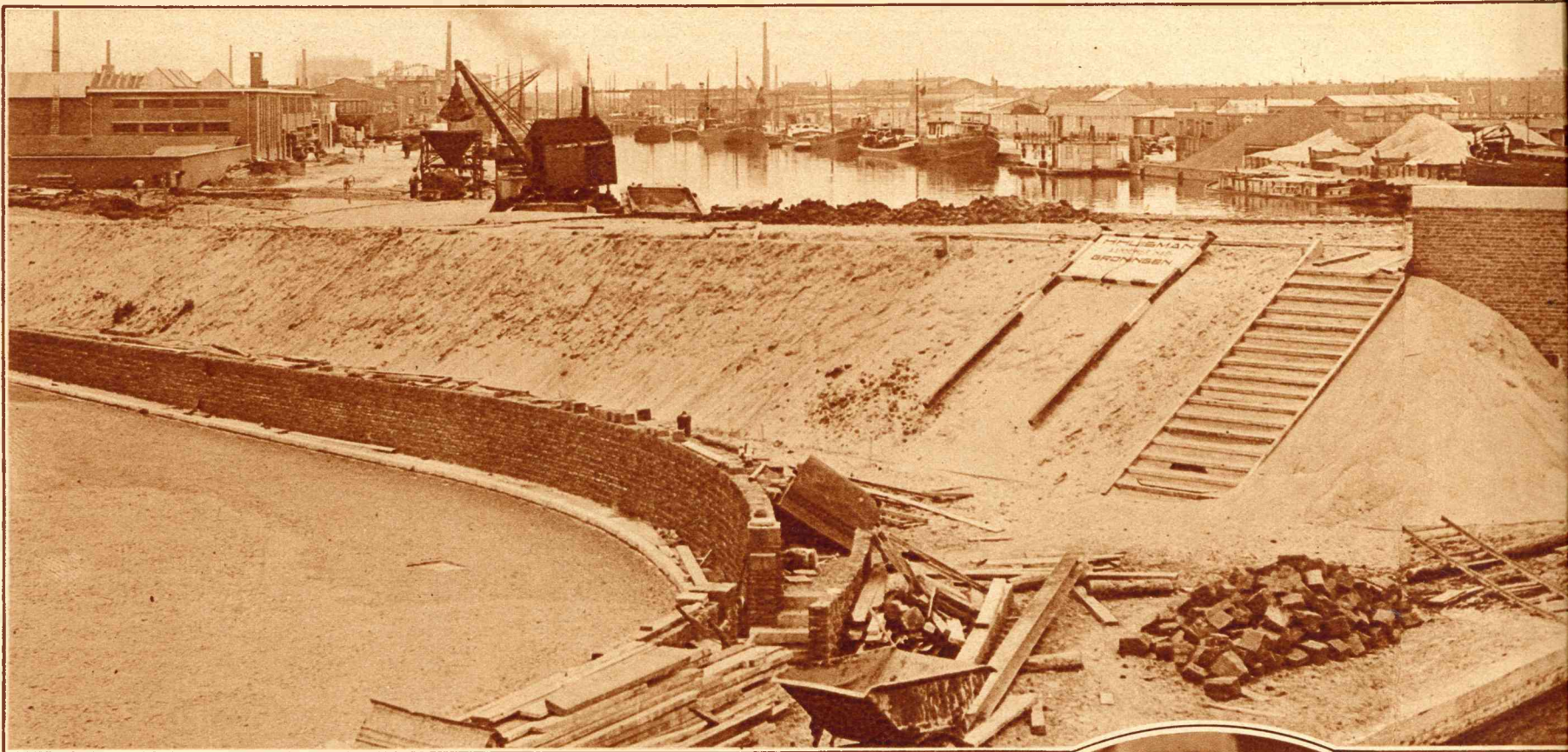
De hitte te Berlijn was zoo hevig, dat zij zelfs wijziging bracht in een zaak, waarin geen mensch tot op heden iets kon veranderen: n.l. de heerenmode. — Maar de warmte mist te bewerken, dat verscheidene zakenmensen in dit luchtige en praktische tenue naar hun bezigheden gingen.

GEVAERT SUPERCHROMOSA

Waar Wind en Water de veelbegeerde koelte brengen

Haagsche Kroniek

*Ongelukjes — Zonnebrand en zonnebrand — Zonneb(r)aden —
Het arme meisje uit de Vaillantlaan — Versufte figuranten —
Verlaten karretjes — Hollandsch flegma — Nap de la Mar f.*

Week van ongelukjes.
Is het de warmte? Is de menselijke geest
wat trager gaan werken onder den tropi-
schen zonnebrand?

In ieder geval, naast de kolommen verdrinkings-
gevallen — ik spreek nu over 't geheele land —
is het nieuws aan persoonlijke ongelukken wel

zeer uitgebreid sinds de hitte.

En om dan in onze eigen
contrijen te blijven: de gevallen
van verbrande, gaar- en bruin-
gestoofde en gebakken en ge-
braden zonnebaders (beter ware
„zonnebraders”!) hebben ons ont-

De bekende tooneelspeler Jan C. de Vos, die in de verheffing
van ons Hollandsche tooneel zulk een groot aandeel heeft
gehad, mocht Dinsdag j.l. zijn vijfenzeventigsten verjaardag
vieren. Wegens zijn gezondheidstoestand heeft hij zich aan
openbare hulde moeten onttrekken, maar niet minder waren
daarom de intieme blijken van belangstelling.

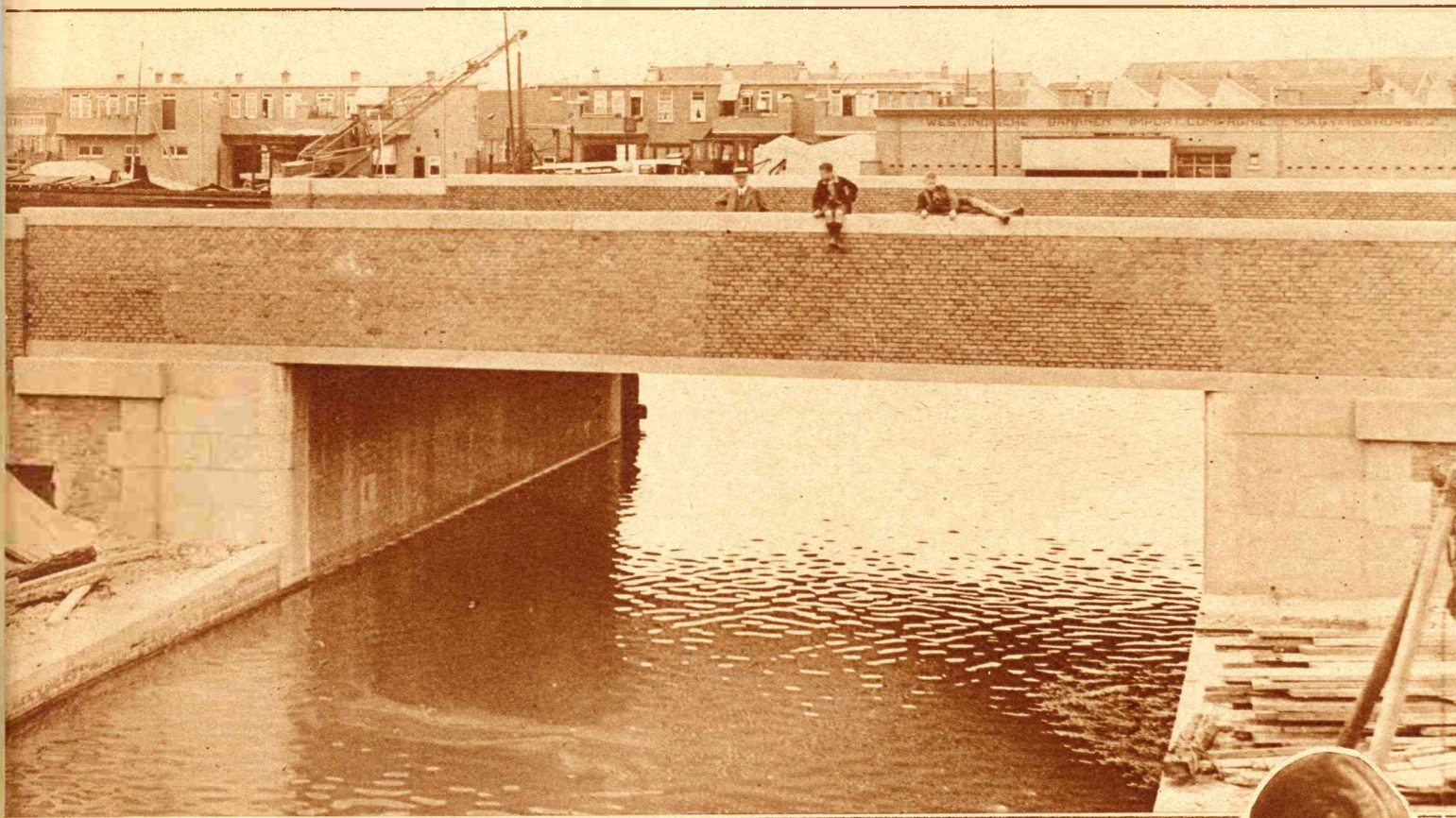

De Groot-Hertogianelaan, wier prachtige begraving groot gevaar loopt. Algemeen is echter de wensch, dat men den verkeers-
Moloch op andere wijze voldoening zal kunnen geven dan door het offeren van een 'nizer mooiste plantsoenen.

steld. Overal hoorde je enkele dagen spreken van
deze ongevallen; op trambalcon en in café's,
in de straten en op terrassen, op verschillende
plaatsen hoorde ik er van en 't zal met u niet
anders gegaan zijn!

De voortekenen had ik daarvoor al in honder-
den, ja in duizenden gevalletjes aanschouwd, als
daar zijn: de kreefterige vrouwenarmen, waaraan
de afgeblakerde velletjes wapperen in den wind,
tijdens het fietsen; de bruin-gebakken gezichten
van lui, die er anders uitzien als de vier vuilwitte
muren der kantoren, waar ze toeven, enz. — en
die er nu uitzien als „aankomende” negers. 't Is
'n rare, ietwat naïeve gewoonte, die wedstrijd in
't begin van den zomer, wie het eerste „aangebrand”
is...! Sommigen winnen die wedstrijden met
vele banddikten, maar dan de dikte van banden,
welke hopeloos gepleisterd zijn!

En nu we het over de persoonlijke ongelukjes
hebben, gaan de gedachten van elkeen naar het
meisje uit de Vaillantlaan, dat in de omgeving
van haar woning zoo erbarmelijk den dood vond

onder 'n tramwagen van lijn 12. Als ik er alle berichten en verslagen zoo op nalees, kom ik telkens tot de conclusie, hierboven al neergepotlood: „is de menselijke geest soms wat halfgaar geworden in deze dagen?”

Want alles schijnt me 'n gevolg toe van suffen van de diverse bij het drama betrokken figuranten.

En als ik dat zoo opschrijf, doe ik het niet om wien ook te prikkelen, doch slechts om dit als waarschuwing te laten dienen tegen de verlamende warmte-dagen, die om ons heen spoken.

Het monstrueuze verkeer gaat steeds zijn gang; men zij daar eeuwig op bedacht. Eén oogenblik van onbedachtzaamheid maakt soms, dat men doodelijk getroffen uitglijdt, om ter wille van het rijm het bekende spreekwoord eens te verkrachten.

Ontegenzeggelijk maakt zoo'n hitte den mensch lui. (Op sommigen heeft het geen invloed; die zijn net als in den winter.... Ook lui!)

Wat b.v. te zeggen van het politionele berichtje, waarin onze politie-ambtenaren vijftig eigenaars oproepen van evenveel gevonden karretjes, welke op het politiebureau naar hun baas staan te smachten, die op 't oogenblik te lui is om z'n fietsje te halen?

Vijftig fietsen, onbeheerd achtergelaten, waarvan de eigenaars niet komen opdagen —het typeert 'n eigenaardig Hollandsch flegma, waar 'n Engelschman nog jaloersch op wezen kan. Want die is nu eenmaal gaarne beroemd om z'n flegmatische kalmte. Den Hollander klinkt het meestal als 'n verwijt in z'n ooren, maar...!

* * *

Nap is dood.

Op vijf-en-vijftig-jarigen leeftijd, na veel getoh met z'n gezondheid in de laatste jaren, verdween deze Napoleon-van-het-tooneel van 't levens-tooneel.

't Is den mensch altijd even moeilijk, zich vertrouwd te maken met de realiteit van den dood, vooral met dien van hen, die men zoo goed kende en liefhad.

Zoe is hei met Nap de la Mar.

't Is moeilijk jezelf te overtuigen van de schrijnende waarheid,

Het Laakkanaal, dat de verbinding moet vormen tusschen de Loosduinschevaart en de Laakhaven, is tot aan de Hoefkade thans geheel gereed gekomen, terwijl de verbinding met de Laakhaven reeds tot stand is gebracht, zooals onze overzichtsfoto zien laat.

Zaterdag is de jaarlijkse kraampjesdag ten bate van den Bond Vacantiebezigheid voor Schoolkinderen gehouden. Er werd levendig genoeg handel gedreven, zooals men ziet op onze foto, die aan de Groenmarkt genomen werd. De verkoopsters zorgden er wel voor, dat niemand voorbij kwam, zonder wat voor het goede doel geofferd te hebben. Het resultaat was dan ook een ontvangstenbedrag van f 10.600.

dat deze mensch, deze acteur, die zooveel aan zich verplichtte met z'n vlotten humor, z'n diepe menselijkheid, z'n meesterschap-vanaf-de-bühne, niet meer is. Onmogelijk in te denken, dat deze unieke figuur in onze beperkte tooneelwereld verdwenen is. Onbegrijpelijk nog, dat hij, met z'n korte, snelle zinnnetjes, z'n typisch loopje achter het voetlicht, het gezwaai met z'n stijven arm — dat deze man, met z'n eigenaardigen, ronden kop, waarin vooral de groote, naïef-starende oogen immer te lachen stonden, het a.s. winterseizoen niet meer z'n types voor ons zal uitbeelden op zijn bijzonder persoonlijke wijze.

Geregeld zien we, hoe ouder we worden, menschen om ons heen vallen. Gaten, leegten komen in het legertje van onze eigen generatie. Soms is die leegte plotseling wat erg groot. Dan viel er weer 'n groote figuur. Zóó is 't ook met dezen kleinen Napoleon....!

En voor de rest: geef de komkommer wat der komkommer is, dus — amen.

Den Haag, 7 Juli 1930

A. A. L. GRAUMANS

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

De kwestie is: als je 'n goeie kans zag om Borden de dingen in te peperen, zou je 't dan doen — of zou je vriendschap voor zijn dochter 't je beletten?"

Bob antwoordde niet dadelijk. Hij zelf had die vraag honderdmaal overwogen, en nooit met bevredigend resultaat.

„Ik denk,” zei hij langzaam, „dat ik 't zou doen. Ik zou dien man graag zien doormaken, wat ik zelf doorstaan heb. Ja. Maar er is niet de minste mogelijkheid.”

„Nee, reken daar maar niet op. Maar laten we 't over wat anders hebben. Gos, jongen! 't Is waarachtig lang geleden, dat we eens samen over de dingen geboemd hebben. Hoe gaat 't op kantoor tegenwoordig?"

„Prachtig. Gregory zegt, dat ik er uitstekend voor ben. Hij wil, dat ik rechten ga studeeren.”

„Waarom niet?"

„Ik denk ook, dat ik 't zal gaan doen. Maar ik mag Gregory niet.”

„Ze zeggen, dat hij nog eens ooit gouverneur zal worden.”

„Weet ik. Maar hij is zoo geslepen als een slang. Waarachtig, als een slang. Carmody is ook geslepen; maar iedereen weet het — en hij lacht de menschen uit en tart ze, hem iets te maken. Al Gregory is suikerzoet en geniepig. Hij strijdt niet met open vizier. Onder ons gezegd en gezwezen, ik heb 'n veel hooger dunk van de knapen met allerlei op hun kerfstok, die ik iederen dag te woord moet staan, dan van dien goudlokkigen, luidruchtigen, goedkoop politicus.”

„Je ziet liever een eerlijke boef, hè?"

„Ja. Die doet, wat hij niet laten kan, en neemt zijn kans waar. Verstopt zich niet achter 'n ander.”

Zij praatten verder over koetjes en kalfjes; Todd vermeed zorgvuldig elke zinspelende op Kathleen. Hij was bang, zijn mond voorbij te praten.

Het was laat, toen ze uiteen gingen. Todd's brein was actiever dan in jaren het geval geweest was. Hij bespeurde allerlei dingen, die hij nog niet had kunnen ontleden, en een daarvan was, dat, als de dag van Bob's wraak op Peter Borden te lang verschoven werd — die nooit zou komen. Bob praatte luidruchtig over zijn haat, maar hij was ontegenzeggelijk aan 't verslappen.

Todd Shannon hield van den jongen. Hij hield van Kathleen zelfs nog meer. En met zijn eenvoudig, traag begrip had hij uitgemaakt, dat die twee samen gelukkig konden worden.

Het lokte hem daarom aan, alles te doen, wat hij maar kon, om elke mogelijkheid van een huwelijk tusschen Terry en Lois Borden te vernietigen. En de zekerste weg om dat doel te bereiken, zou zijn: Bob Terry te helpen bij zijn poging, Peter Borden te fnuiken. Todd wist, dat Lois dat nooit vergeven zou.

Den volgende morgen stond hij in de vestibule van het groote kantorengebouw, toen de onberispelijke kleine figuur van John Carmody door de deur schoof. Todd deed een stap naar voren.

„Eén momentje, mijnheer Carmody.”

„Ja, Shannon: wat is er?"

„Ik heb hier op u gewacht — ik wou niet, dat Kathleen ons samen zou zien praten. Ze zou minstens willen weten, waar 't over ging.” Hij schraapte zijn keel. „Weet u nog wat we laatst besproken, hebben?"

Carmody scheen verwonderd. „Wat?"

„Bob Terry en de oude Borden.”

„O, dat? Ja, juist.”

„Ik heb heel wat nagedacht, mijnheer Carmody. En ik heb uitgemaakt: als de dingen nog lang blijven slepen, heeft Bob helemaal geen zin meer om met dien snuiter af te rekenen. Hij wordt slap. Ik weet niet waarom — maar er moet een of andere reden zijn... Nou op 't moment zou 't nog juist

gaan; hij is rijp. En nou denk ik maar: als u nou eens 't een of ander kon verzinnen, iets waardoor Bob zelf niet in de nesten kan komen. U snapt 't wel — u bent zoo knap. Iets om den ouden Borden een poets te bakken. Als u dat doet, dan zal ik zorgen, dat Bob doet, wat u hem aanraadt. Dat wil zeggen, als 't niet al te lang wordt uitgesteld. Wat denkt u daarvan?"

„We-el —” Carmody, innerlijk juichend, scheen besluiteloos. „Het lijkt me een heel goed idee. Ik zal zien, wat ik er op vinden kan. Je hoort nog wel van me — misschien.”

En in de lift, die hem naar zijn verdieping voerde, ontspanden Carmody's lippen zich in een grijns.

„De dingen gaan op rolletjes,” zei hij tegen zichzelf. „Nog heel wat beter dan die enorme idioot vermoedt.”

ZEVEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry was verbijsterd. Den heelen avond had hij met Lois zitten babbelen over niets bepaalds, en toch was hij zich voortdurend bewust geweest van een sterke onderstrooming, die aan alle nietigheden van hun gesprek een diepere beteekenis scheen te geven.

Lois Borden was verliefd op hem. Nederig en bescheiden als hij was, kon hij aan dat feit toch niet ontkomen, nu zijn oogen eenmaal voor de mogelijkheid geopend waren. En Bob was maar een mensch.

Een man is in een moeilijke positie, wanneer hij beseft, dat een meisje — jong, mooi en in 't bezit van alles, wat het leven kan veraangenamen — hem liefheeft. Hij is begrijpelijkerwijze geveid en instinctmatig geneigd, die liefde te beantwoorden.

Maar Bob trachtte, eerlijk te blijven jegens Kathleen, ook in zijn gedachten. Heel den avond had hij zichzelf krampachtig zitten voorhouden, dat Kathleen zijn type was en Lois niet. Hij herinnerde er zichzelf keer op keer aan, dat hij aan Kathleen gebonden was. Maar telkens weer dwaalden zijn blikken naar het teere, lichte figuurtje aan zijn zijde en zijn hart begon sneller te kloppen bij de gedachte, dat zij de zijne kon zijn, zoodra hij één woord sprak...

Zijn ontroering was heel verklaarbaar. Misschien zouden, onder andere omstandigheden, zijn gevoelens niet van Kathleen zijn weggedwaald. Maar hij had eerst uit de ééne bron, en toen uit de andere, zekerheid gekregen, dat dit verrukkelijke meisje hem haar liefde aanbod. De oude glorie-schijn straalde weer om haar hoofd — met dit onderscheid dat zij nu bereikbaar voor hem was, terwijl ze vroeger een verre, hoge ster was, die men vereert, maar niet voor zich verlangt.

Hij kende zijn eigen gevoelens niet. Hij vroeg zich af, of hij werkelijk van Lois hield of dat hij alleen maar verblind was door deze nieuwe mogelijkheid. De dingen waren te vlug gegaan voor Bob. Gedurende zijn drie jaren van kwelling in de staats-gevangenis had hij geleerd, langzaam te denken. Er gebeurden zoo jammerlijk weinig dingen in een gevangenis, die vlug denken vereischten: de dagelijksche gang naar de katoenspinners, het geklik klak der machines, dag in, dag uit; het spinnen der katoen en het vervaardigen van katoenen hemden en kielen; de ruwe, goedhartige vriendschap van Todd Shannon; de norsche, zwijgende kameraadschap van veroordeelde misdadigers...

Den heelen avond hadden Bob en Lois over algemeenheden gesproken. Niets, dat van persoonlijk belang was, was gezegd, en toch waren ze zich beiden bewust, dat hun woorden, als zwaluwen over de oppervlakte van een meer, telkens langs de diepten van het persoonlijke scheerden. En ieder van beiden wist, dat de ander het wist. Kathleen stond steeds op den achtergrond — haar groote zwarte oogen vol rustig verwijt. Het binnenkomen van Peter Borden was een verlichting.

Borden was zenuwachtig. Onder **No. 20** den arm droeg hij een actentasch. Hij knikte naar Bob en ging onmiddellijk naar de bibliotheek, waar hij de actentasch openmaakte en een bundel papieren, geheel met cijfers bedekt, over de tafel uitspreidde. Er was nog iets anders in de actentasch — een onopvallend pakje, dat Borden naar de in den muur gebouwde brandkast bracht.

Daarna keerde hij terug naar zijn cijfers, na het verouderd letterslot van de safe verdraaid te hebben.

Het was Zaterdagavond: een avond dat de heele stad ontspanning en vermaak zocht. Bioskopen maakten goede zaken, de cabarets waren stampvol, en in den schouwburg was nauwelijks een plaats onbezet. Het amusementspark aan de rivier, dat onlangs geopend was, was één en al licht en lawaai.

Maar op dezen Zaterdagavond zaten een man en een meisje bij elkaar en praatten over niets — terwijl ze zoo veel te zeggen hadden; een oudere man bestudeerde de tabellen van een zakelijk rapport en tobde over de toekomst — en in haar eenzame kamer zat een ander meisje bij het raam en peinsde — en peinsde —

Lois' oogen zochten het strakke, ernstige gezicht van haar vader. Borden was den laatsten tijd zichzelf niet geweest. Hij was teruggetrokken en verstrooid. Zij wist, dat de dingen met de maatschappij niet naar wensch liepen. Er waren herhaaldelijk vergaderingen geweest, en meer dan één botsing tusschen haar vader en Jonas Merriwether. Ze excuseerde zich bij Bob, ging naar hem toe en streek met haar slanke vingers door zijn dun haar.

„Rust u nu eigenlijk nooit eens, Vadersje?"

Hij glimlachte triest.

„Nu niet, meiske.”

„Maar dat was toch noodig voor u. Die ellendige zaken! Weet u niet, dat 't Maandag Labor Day is, 'n algemeene vrije dag, en dat niemand nu denkt aan werken tot Dinsdag?"

Borden zuchtte. „Dat is het voordeel, wanneer je 'n eenvoudig arbeider bent.”

„Maar u zult toch zeker weer niet opzitten tot twee uur in den nacht?"

„Nee. Dat beloof ik je.”

Ze ging terug naar de huiskamer. Haar vader volgde haar met de oogen — er lag liefde en bezorgdheid in zijn blik. Zij was een geheel nieuwe Lois, levendig, beweeglijk, reageerend op elken indruk. Peter Borden zuchtte. Het idee, dat zij werkelijk verliefd zou zijn op Bob Terry, wilde er niet in bij hem. Hij was nog steeds bang, dat zij medelijden aanzag voor liefde.

De telefoon rinkelde. Lois liep erheen en nam den hoorn af. Een mannenstem klonk in haar oor: afgemeten beleefd.

„Mijnheer Terry, alstublieft.”

Zij wenkte Bob. Hij herkende dadelijk de stem van John Carmody, en had genoeg tact om voor Borden te verbergen, wie hem daar te spreken vroeg.

„Ja?"

„Druk bezig, Terry?"

„Neen, mijnheer. Niet bijzonder.”

„'t Spijt me, dat ik je lastig moet vallen, maar 't is iets van gewicht. Ik zou graag willen, dat je onmiddellijk op kantoor kwam.”

„Heel goed, mijnheer. Ik kom.”

Het tikte in den hoorn. Carmody hield er niet van, woorden te verspillen. Bob liep wrevelig terug naar de zitkamer.

„Het spijt me vreeselijk, Lois — maar ik moet nog uit.”

Een glimlach verborg haar teleurstelling. Zij wist tenminste, dat het niet Kathleen of Todd Shannon was, die had opgebeld.

Instinctmatig wachtte Bob zich ervoor, haar te

vertellen, dat het John Carmody was geweest. Hij kon dat beter vóór zich houden. Zij volgde hem naar de hall en gaf hem zijn hoed.

„Ik heb genoten van dezen avond, Lois.”

„Ik ook, Bob. We hebben er nog niet veel zó gehad.” Er was een weemoedige klank in haar stem.

„Maar dat zal veranderen! Een dezer dagen, als ik — ” Hij brak plotseling af. „Goeden avond dan. Ik zie je wel weer bij 't ontbijt morgen.”

De voordeur sloeg achter hem dicht en door de matglazen ruitjes staarde zij hem na, zooals hij de oprijlaan doorliep naar het groote hek.

Zoo'n heel andere Bob — en toch in veel dingen nog dezelfde. Het scheen, dat het brandmerk, dat de gevangenis in hem had gedrukt, wel nooit heelemaal zou worden uitgewischt. Er waren dagen, dat hij zich terugtrok achter een onverklaarbare, sombere humeurigheid; dat er diepe, strakke groeven in zijn gezicht kwamen en zijn oogen smeulden. Op zulke dagen was zij bang voor hem — bang voor wat hij op dat oogenblik misschien dacht. Dan vooral beseftte zij, dat zij dezen man niet werkelijk kende; dat er een fase in zijn leven was, waarom zij altijd medelijden met hem zou hebben — en die zij nooit zou begrijpen.

De nachtbediende van de lift in het gebouw der Eerste Nationale Bank kende Terry en groette hem met een hoofdknik. Hij deed de lift stoppen op de veertiende verdieping, waar Carmody's reeks vertrekken gelegen was. De gang was schemerig, verlicht door één enkel lampje. Terwijl hij doorliep, vroeg Bob zich af, of hij Kathleen hier zou vinden. Als er iets was, dat Carmody op een Zaterdagavond naar zijn kantoor riep, zou hij misschien ook zijn secretaresse noodig hebben.

Bob kreeg een schok bij die gedachte. Hoe het kwam, wist hij niet, maar wanneer hij van Lois weg was, scheen Kathleen hem aantrekkelijker, levendiger, begeerenswaardiger dan zij. En hij was met haar verloofd.

Carmody was alleen. Hij zat achter zijn lessenaar, zijn scherp gezicht was zonder eenige uitdrukking. De kamer was vervuld met den geur van een geparfumeerde sigaret, die hij voorzichtig tusschen zijn vingers hield.

„Ga zitten, Terry.”

„Ja, mijnheer.”

Bob ging zitten en keek zijn werkgever aan. Carmody scheen geen haast te hebben om te beginnen. Zijn oogen verrieden niets, zijn gebaren waren loom en onverschillig. Maar hij bestudeerde den jongen man.

Todd Shannon had gelijk, overwoog Carmody. Bob was aan 't verslapen. Dat was merkbaar in elke beweging, in elk gebaar. Maar nu waren gelukkig de omstandigheden van dien aard....

„Thuisgezeten vanavond?” informeerde Carmody.

„Ja, mijnheer.”

„Met Borden?”

„Nu, niet precies, mijnheer. Hij was aan 't werk.”

„Juist. Juffrouw Borden dan, hè?”

„Ja, mijnheer.”

Hij tikte de asch van zijn sigaret. „Een bijzonder meisje, juffrouw Borden. Mooi.”

„Ja mijnheer.”

„Je bent een geluksvogel, jonge man.”

Bob's oogen werden kleiner. „Ik begrijp u niet.”

„ — Om zoo'n thuis te hebben. Luxe — alles wat je maar wilt.”

„Ja mijnheer.”

„Je bent zeker wát vriendschappelijk gestemd jegens den ouden heer, niet?”

De oude vonk van haat gloeide op in Terry's oogen. Zijn antwoord was één enkele lettergreep, die bijna klonk als een uitbarsting.

„Neen!”

„Ach zoo. Ik dacht anders — Wat ervan zij, ik neem in elk geval aan, dat je je plan, met hem af te rekenen, hebt laten varen.”

„Dat heb ik niet!” Geen aarzeling. Geen onzekerheid.

„Meen je dat?”

„Absoluut.”

Carmody glimlachte vaag. „Dan blijven we dus bondgenooten. Je begrijpt, dat ook ik Borden haat. Dat heb ik je in het begin al verteld.”

„Ja, mijnheer.”

„Wel,” ging de advocaat voort, „dat is de reden, waarom ik je vanavond hier heb laten komen.” Bob leunde in spanning voorover. Hij voelde de nadering van iets geweldigs, ingrijpends.

„Wat bedoelt u, mijnheer?”

„Dit.” Carmody's stem was vlijmscherp. „Als je verlangt, je rekening met Peter Borden te vereffenen, heb je nu kans. Al wat ik wensch te weten is, dit: verlang je nog steeds, hem precies hetzelfde te laten lijden, wat jij doorleden hebt? Nog steeds?”

En Bob Terry antwoordde hartstochtelijk — en zonder eenige weifeling: „De duivel weet, dat ik dat doe! Nog steeds!”

ACHT EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry, een man van middelmatigen lichaamsbouw, leek groot en krachtig naast de nietige figuur van zijn werkgever. Hij leunde in uiterste spanning voorover, zijn handen gesteund op de hoeken van Carmody's bureau, zijn donkere oogen vlamdend in die van den anderen man.

Carmody was uiterlijk kalm. Innerlijk ziedde hij. Nu een schitterende gelegenheid hem geboden werd, was hij bang, dat er iets mis zou lopen. De

omstandigheden schenen bijna al te volmaakt. De eene paste in de andere als een mozaïek: hij zag de mogelijkheid, Borden te ruïneren, Bob Terry terug te zenden naar de gevangenis en Kathleen weer voor zichzelf te hebben — en dat alles zonder persoonlijk gevaar. Hij was slechts de geest, die alles bestuurde, en de winst zou voor hem alleen zijn: de winst van persoonlijke voldoening, van wraak — en van hoop op het meisje, dat hem nog maar steeds niet beschouwde als een wezen van vleesch en bloed.

Hij glimlachte ijskoud, terwijl hij het lokaas voor de oogen van den jongen man heen en weer bewoog. Hij sprak met een diepe, overtuigende stem — den rustigen conversatietoon, waarmee hij de juries naar zijn hand zette. Hij was geen redenaar, Carmody: hij sprak oog in oog en van hart tot hart. Oratorische krachttoeren liet hij graag over aan menschen als Al Gregory. Carmody sprak weinig, maar hij sprak goed. Zijn woorden waren nauwkeurig gewikt en vol beteekenis. Wat meer zegt, ze hadden effect.

„De situatie is deze, Terry. Borden heeft moeilijkheden in zaken gehad. Ik zal je niet vervelen met overvloedige bijzonderheden. Deze moeilijkheden hebben zich, nu al maanden lang, voortdurend opgehoopt. Eéns werden ze al uit den weg geruimd. Dit is een tweede en beslissende crisis in zijn zaken.

De Berkeley Staal Maatschappij, waarvan hij vice-president en gedeeltelijk eigenaar is, heeft te veel hooi op haar vork genomen en zich sneller uitgebreid dan goed voor haar is. Het was een kleine, uitgelezen vennootschap.

(Wordt voortgezet)

NAP DE LA MAR is verleden week te Den Dolder, waar hij den laatsten tijd verpleegd werd, op vijf en vijftigjarige leeftijd overleden. Zijn uiterst veelzijdige eigenschappen als acteur heeft hij laten zien in een sterk afgewisselde loopbaan. Misschien is zijn liefste werk geweest dat, wat hij juist in de laatste jaren heeft mogen volbrengen in de opvoering van Merijntje Gijzen's Jeugd, waaraan hij bij velen een blijvende herinnering achterlaat. Wij geven ter gedachtenis zijn portret weer in zijn laatste creatie: Flierefluiter.

PANORAMA VAN M

HET ZWITSERSCHE STADJE AAN HET MEER VAN GENÈVE, DAT

IA VAN MONTREUX

HET MEER VAN GENÈVE, DAT STEEDS VELE TOERISTEN TREKT

Waar is mijn Vader?

Ik was doodelijk geschrokken. „Zeg 'ns eerlijk, Edith, doe ik zoo?” vroeg ik verwaasd. Maar ze antwoordde niet — ze boog zich alleen maar opzij en gaf Fred een kus.

„Vrouwen vinden 't wel prettig, als mannen zich voor haar als gekken aanstellen,” zei ze. „Daarom ben ik ook zoo blij met Fred.” Hij zat te krimpen.

„Als ik je wat prettigs vertel, Jack, maak je er dan een kleed voor de heele kamer van?”

„Je krijgt een kleed zoo groot als de heele kamer.”

„Nou — Margery's engagementsring is gestolen vannacht en toen ik haar beklaagde, zei ze — o gunst, nou is 't lichtje uit en de koffie koud.”

„Merkwaardige uitspraak in zulke omstandigheden,” zei Fred.

Edith belde en scheen na te denken. „Misschien konden we beter vier kleine kleedjes nemen in plaats van één groot,” zei ze.

„Géén kans op één kleedje, voor je me verteld hebt, wat Margery zei,” sprak ik vastberaden.

„O ja! Nou, ze zei, dat het heusch niet erg was van dien ring. Ze had er nooit veel om gegeven.”

„Maar dat is niets dan een kwestie van smaak,” protesteerde ik, ietwat teleurgesteld. Maar Edith stond op en klopte zachtjes op de kruin van mijn hoofd.

„Dommerik,” zei ze. „Als de ware Jacob kwam en die gaf haar een gummi-ring van 'n bierfleschje, dan zou ze er dol op zijn, omdat ie van hem kwam.”

„Edith!” zei Fred terechtwijzend. Maar Edith was weggelopen.

Voor ik naar 't kantoor ging, nam ze mij mee naar boven om de maat te nemen voor het tapijt; want ze huldigt de theorie, dat het 't beste is een ding te verwerven, terwijl het verlangen nog versch is. Aan den anderen kant van de hall was Fred met Margery over den drempel heen aan 't praten.

„Mosterdbliden moeten zoo goed zijn,” zei hij. „Die gebruikte ik altijd aan boord. En houd er den moed maar in; er is land in zicht!”

Ik had er een mooi ding voor gegeven, als ik even losjes had kunnen praten als Fred, toen Edith me een paar minuten later, na besloten te hebben voor vier kleedjes en een looper voor de hall, meenam naar Margery's deur.

Ze lag heel stil en bleek midden in 't groote witte bed en probeerde dapper tegen ons te glimlachen.

„Ik hoop, dat je wat beter bent,” zei ik. „En laat je niet door Edith wijsmaken, dat mijn koffie je vergiftigd heeft.”

Ze zei, dat ze zich wezenlijk wat beter voelde, en dat ze zich niet kon herinneren, koffie gehad te hebben. Dat was het heele gesprek. Ik, die een zekere reputatie van welbespraaktheid voor de rechtbank geniet, ik wist met geen mogelijkheid meer iets te zeggen. Een minuut of zoo bleef ik staan, verlegen met mijn houding, terwijl Edith me met een vinger stond aan te porren om binnen de deur te gaan en me te gedragen als een normaal mensch. Maar ik mompelde alleen iets over een drukken dag en vluchtte. Het was zonderling, maar terwijl ik in den deurpost stond, had ik een levendige voorstelling van mezelf volgens Edith's beschrijving: opzittend als een hondje, hunkerend naar een vriendelijk woord. Ik ging dien dag mijn kantoor binnen als een hond, die in zijn hok kruipt, en dat was Edith's schuld.

Op 't kantoor vond ik een briefje van miss Letitia en toen ik het even had ingezien, nam ik mijn spoorboekje, om te zien, hoe laat de eerstvolgende trein ging. Het briefje was kort. In tegenstelling met het soortgelijk epistel, dat ik van miss Jane ontvangen had den dag voor haar verdwijning, was het min of meer statig gesteld.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„MR. JOHN KNOX.

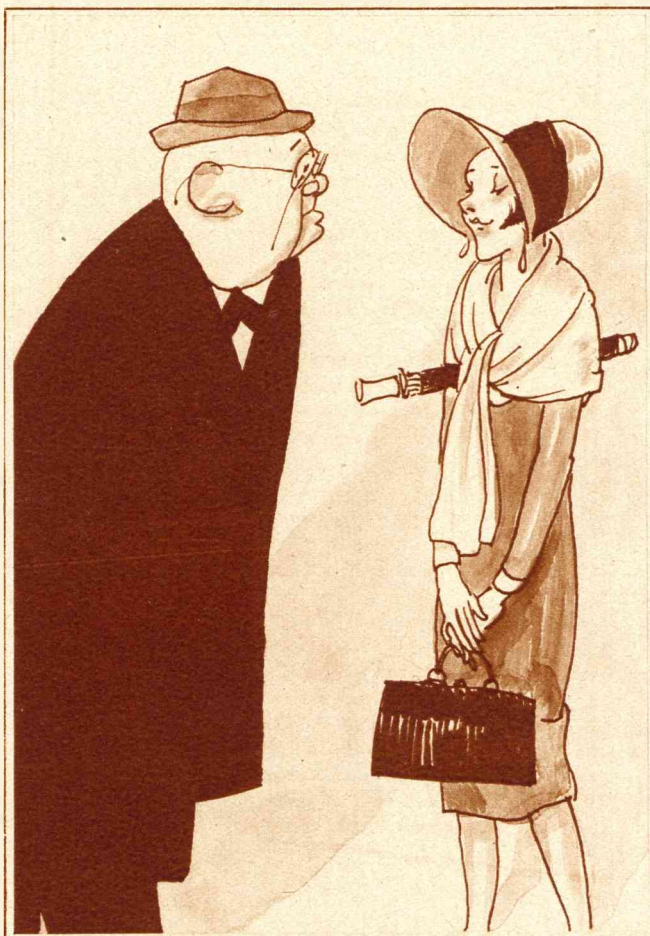
Waarde Heer,

Wees zoo vriendelijk mij een bezoek te komen brengen, zodra u dit ontvangen hebt. Er heeft zich het een en ander voorgedaan — hoewel ik niet geloof, dat het iets van beteekenis is, maar Hepsibah is een oude gekkin, en ze zegt, dat zij het briefje niet in de melkflesch heeft gestopt.

Met oprechte hoogachting

Letitia Ann Maitland.”

Professor Priem Pruttelt:

„Wou jij mijn colleges volgen?
Pruttelen leer je anders vanzelf.”

Ik had met Burton afgesproken dat we dien middag, als we hem onder 't een of ander voorwendsel mee konden krijgen, Wardrop naar dr. Anderson zouden brengen. En ik had dien dag ook twee zaakjes voor de rechtbank. Ik vroeg Humphreys, die aan den overkant zijn kantoor had, die van mij over te nemen, en de verwijtende blikken van Hawes vermijgend, ging ik op weg naar Bellwood. Er waren negen dagen verlopen sinds miss Jane was verdwenen. In den trein somde ik op, wat er in dien tijd allemaal was voorgevallen: Allan Fleming was gestorven en begraven; de Leenbank was gefailleerd; er was iemand in Fleming's huis geweest en had de papieren doorgesnuffeld; Clarkson was gevlucht; we hadden; ontdekt, dat Wardrop de parels verkocht had de leeren tasch was terecht; Fleming's tweede vrouw was op 't tooneel verschenen; en er was iemand mijn eigen woning binnengedrongen en had, opzettelijk of niet, Margery bijna in 't graf gebracht.

Naar het mij voorkwam, wees het allemaal in dezelfde richting: naar een wrok tegen Fleming, die zich zelfs over zijn dochter uitstrekke. Ik herinnerde mij wat de vrouw, die beweerde Fleming's

tweede echtgenoot te zijn, den vorigen avond had gezegd. Als de trap, waarover zij sprak, uitkwam in de kamer, waar Fleming was doodgeschoten en als Schwartz om dien tijd in de stad was, dan mocht ik aannemen — in verband met haar mededeeling, dat hij al meer geprobeerd had, Fleming te dooden — dat Schwartz minstens medeplichtig was.

Als Wardrop daarvan wist, waarom had hij dien naam dan niet genoemd? Kon ik aannemen, dat het getal 11 22, na al die geheimzinnigheid, tenslotte niets anders was dan een huisnummer? Was het waarschijnlijk, dat een man als Schwartz, voorzover ik hem dan kende, briefjes op eens anders kussen spelde? Aan den anderen kant — als

hij wist, dat Fleming papieren in zijn bezit had, die hem verder konden compromitteren, zou 't wel iets voor Schwartz zijn, iemand te huren, om ze te bemachtigen, en dan was hij ook wel in staat om Wardrop te berooven van het geld, dat hij aan Fleming moest brengen.

Aangenomen dat Schwartz Fleming vermoord had — wie dan was de vrouw, die op den avond van de berooving bij Wardrop was? Waarom had hij de parels gestolen en verkocht? Hoe kwam het getal 11 22 in het bezit van tante Jane? Hoe kwam de leeren tasch in Boston? Wie had Margery gechloroformeerd? Wie had in Fleming's huis overnacht, terwijl het leeg stond? En vooral: waar was tante Jane?

Het huis te Bellwood zag er, in het Meizonnetje, bijna vroolijk uit, toen ik de laan opwandelde. Geen macht ter wereld was in staat, verandering te brengen in de stijve plooiën van de ouderwetsche kanten gordijnen; geen hond maakte ooit vuile pooten op het bordes of begroef vies en schennend gebeente in het grasperk; de vogels nestelden in de boomen, buiten het bereik van Robert's ladder, maar het waren kalme, welopgevoede vogels, nooit zoo luidruchtig als hun burens, die hun keeltjes uitkweelden boven den kinderwagen in den aangrenzenden tuin.

Toen Bella mij had opengedaan, en ik weer stond in de stijve hall, met de groenripsen stoelen en den Japanschen paraplustandaard, verwachtte ik onwillekeurig het getrippel van miss Jane's kleine voetjes op de trap. In plaats daarvan kwam Bella's zware tred, en het verzoek van miss Letitia, of ik maar boven wou komen.

De oude dame zat in haar slaapkamer voor het raam, in een met rips bekleeden stoel.

Zij zag er niet slecht uit; de eenige verandering, die ik waarnam, was een zekere veronachtzaming van haar kleding. Ik vermoedde, dat de stipte netheid van miss Jane gezorgd had voor de witte ruches, de zachte mutsen en de smettelooze shawls, die haar de laatste jaren gesierd hadden.

„U hebt geen haast gemaakt om hier te komen, wel?” vroeg miss Letitia zuur. „Als je dien neef van je, Burton, niet gestuurd had, zou ik ertoe gekomen zijn, Amelia Miles te laten roepen voor de gezelligheid, en ik moet al ver weg zijn, eer ik dat doe.”

„Ik heb een massa beslommingen gehad,” zei ik met alle kracht mijner longen, „ik ben u voor een paar dagen nog komen vertellen, dat meneer Fleming dood was; toen moesten we hem begraven en het huis sluiten. . . . Het was een droevig geval.”

„Heeft ie nog wat nagelaten?” viel ze mij in de rede. „Er is niets droevigs aan, behalve als hij niets nagelaten heeft.”

„Er is maar heel weinig. Het huis misschien — en het spijt me, u te moeten mededeelen, dat er gisteren een dame bij me geweest is, die zegt, dat ze zijn tweede vrouw is.”

Ze nam haar bril af, veegde de glazen schoon en zette hem weer op.

„Dus,” zei ze met een snauwerige hoofdbeweging, „was er nog een vrouw in de wereld net zoo gek als mijn zuster Martha. Ik dacht, dat zooiets maar

éénmaal kon voorkomen. Wat weet je van Jane?"

"Den laatsten keer, dat ik hier was, dacht u, dat ze dood was," schreeuwde ik. "Bent u van opinie veranderd?"

"Den laatsten keer, dat je hier was," zei ze plechtig. "dacht ik een heeleboel dingen, die mis waren. Ik dacht bijvoorbeeld ook, dat ik parels kwijt was, maar dat was ik niet."

"Wat zegt u!" riep ik ongeloovig uit. Ze legde haar handen op de leuning van haar stoel, leunde voorover en schoot haar woorden vinnig op me af.

"Ik — zei — dat — ik — parels — kwijt — was — en — 't — is — niet — zoo!"

Ze verwachtte niet, dat ik haar gelooven zou, evenmin als ze het zelf geloofde. Maar wat er haar toe dreef, nu zoo heel anders te denken over dat verlies, was me een raadsel. Ik knikte maar, dat ik het begreep.

"Uitstekend," zei ik, "ik ben blij, dat het niet meer dan een vergissing was. Nu zullen we miss Jane nog moeten vinden."

"Die hebben we gevonden," zei ze bits. "Daarom heb ik je juist laten komen."

"Haar gevonden!" Nu dwong de verbazing mij op te staan van mijn stoel. "Wat bedoelt u, miss Letitia? We hebben de heele streek afgezocht!"

Zij opende een almanak, die voor haar op de tafel lag, en haalde er een gevouwen papier uit. Ik moest mijn ongeduld bedwingen, tot ze van bril veranderd was en het geschrift langzaam had voorgelezen.

"Heppie heeft 't gevonden, op 't achterstoepje, onder een melkflesch," verklaarde ze. Toen las ze het mij voor. Ik kan me de woorden niet precies herinneren, en miss Letitia weigerde, toen zoowel als later, het uit haar handen te geven. Daarom heb ik er ook geen afschrift van, zooals van alle andere papieren, die op de zaak betrekking hebben. Wat er in stond, behalve de stijl- en taalfouten, kwam hierop neer:

De schrijver wist, waar miss Jane was (waaruit we concludeerden, dat hij schuld had aan haar verdwijning). Ze was gezond en vroolijk, maar ze had een krant in handen gekregen, waar iets over haar verdwijning in stond, en daar tobde ze over. Tegen betaling van het geringe bedrag van vijfduizend dollar zou ze even gaaf terugkeeren, als ze was heengegaan. Als het geld in een blikken bus op het voetstuk werd gezet van het familie-monument der Maitland's op het kerkhof, zou de vermiste dame binnen vierentwintig uur weer thuis zijn. In het tegenovergestelde geval, of als de ontvanger van den brief de politie waarschuwde, zou het met miss Jane leelijk afloopen.

"Wat denkt u er van?" vroeg ze, mij over haar bril heen aankijkend. "Als ze mal genoeg was om zich te laten meenemen door een man, die dollar met één l schrijft, dan heeft ze niet anders dan haar verdiende loon. En bovendien is vijfduizend veel te veel."

"Het lijkt mij niet volkomen betrouwbaar," zei ik. "In ieder geval zou ik maar geen geld ergens neerleggen, voor we geproefd hebben te vinden, wie dit geschreven heeft."

"Misschien is 't ook wel beter, dat ze nog een poosje wegblijft," vervolgde miss Letitia. "Nu we eenmaal weten, dat ze niet dood is, heb ik niet zoo'n haast meer. Ze had den laatsten tijd toch al zooveel verbeelding."

Ik had den brief intusschen nog eens overgelezen. "Hier staat iets, wat de heele historie onwaarschijnlijk maakt," zei ik. "Dat over het kranten lezen. Ik dacht, dat haar leesglas in de bibliotheek gevonden was?"

Miss Letitia trok mij het papier uit de handen en las het opnieuw.

"Krant gelezen!" smaalde ze. "Je hebt meer hersens dan ik gedacht had, Knox. Haar brillen zijn nu nog hier. En als ze die niet op heeft, kan ze niet eens genoeg zien om 'r neus te krabben."

Het was een teleurstelling voor mij, hoewel de uitlegging voor de hand lag. Het verwonderde me zelfs, dat we al niet meer pogingen hadden onderhouden om munt te slaan uit onze vrees. Maar belangrijker was, in verband met miss Jane's verdwijning, de binnenkomst van Heppie, die haar schort omhoog hield als een zak en haar stofmuts neergetrokken droeg over haar oogen zooals een straatroover zijn pet.

Toen ze midden in de kamer was, bleef ze staan en liet plotseling de punten van haar schort los.

Er rolde een zonderlinge verzameling van voorwerpen uit: een wit mousseline kleedingstuk dat een nachthemd bleek te zijn, met lange mouwen en een hoogen boord; een half dozijn krulpenntjes (ik kende die — Edith had zich, bij nachtelijke ongevallen, wel eens met dezelfde martelwerk-tuigen vertoond); een knopenhaakje, een spoorwegkaart, en een nieuwe, ongebruikte zwart-glacé handschoen.

Miss Letitia veranderde vastberaden van bril en nam de verzameling in oogenschouw.

"Waar haal je dat vandaan?" vroeg ze, Heppie met een fellen blik aanziend.

"Die lagen onder de dekens gepropt in de chifonnière op zolder," schreeuwde Heppie haar toe. "Als we verleden week dekens gewasschen hadden, zooals ik gewild had..."

"Hou je mond!" snauwde miss Letitia, en Heppie's dunne lippen gingen met een smak dicht. "Zeg eens op, Knox, wat zeg je daarvan?"

Het Kervel-laantje

*

*Tusschen wijde polder-velden,
waar de speelsche zonne licht
over 't goud van boterbloemen
en donker-roode zuring-pracht.*

*licht van ver in reinen bruids-tooi,
met popel-brons-groen aan den zoom,
het stil-intieme kervel-laantje,
als zonnig-blijde lente-droom.*

*Een zuchtje vaart langs boom en kruiden,
dat 't blanke kleed zacht golven doet,
en een fijnen bloempjes-regen
pooruit zendt als een melkomst-groet.*

*Boven d' onafzienb're weiden,
doordarteld door het jonge oec,
roept de grutto zijne tonen
van diepe smart en ziele-mec:*

*en doet in 't zoete lente-peinzen,
dat nieuwe levens-schoonheid bood,
zich mengen duistere gedachten
aan vergankelijkheid en dood.*

*De zon verdmeeen — en 't kervel-laantje
pervaagt, terwijl het daglicht pliedt:
aanzwellend klinkt van uit de perten
het monotone vorschenlied.*

H. G. VAN DER BEEK.

"Als dat de nachtpon is, die ze dien nacht aan had, dan blijkt er één ding heel duidelijk uit, miss Maitland. Dan is ze niet ontvoerd, en dan wist ze heel goed, wat ze voorhad. Er werden geen kleeren van haar vermist, en dat bracht ons op 't verkeerde spoor. Maar daar ligt een nieuwe handschoen! Ze kan nieuwe kleeren gehad hebben om aan te trekken en de oude hebben laten liggen. De kaart... ja, ze is ergens heengegaan met een vooruit beraamd plan. Als we weten, waarom ze vertrokken is, zullen we haar wel vinden."

"Poe!"

"Ze vertrok niet plotseling — ze heeft alles lang voorbereid."

"Ik geloof er geen woord van," viel de oude dame uit. "Ze had geen geheimen. 't Was een kind, dat niet eens d'r mond kon houden. Maar ze was niet toerekenbaar; dat zal ik je vertellen. Ze was verkwistend. Kijk nou die handschoen! Ze had nog drie halfsleetsche paren in haar bureautje."

"Miss Maitland," vroeg ik plotseling, "hebt u wel eens gehoord van 11 22?"

"11 22 wat?"

"Alleen maar 't getal. 11 22," herhaalde ik. "Zegt dat u iets? Heeft het de een of andere betekenis voor u?"

"Dat zou ik denken," antwoordde ze. "In de laatste tien jaar heeft het Tehuis voor Verweesde Negerkinderen opgenomen, gevoed, gekleed en vertroeteld precies elfhonderd twee en twintig negerkinderen, in allerlei formaten, met hersens en zonder hersens."

"Nog eenig ander verband?"

"11 22? Tweemaal elf is twee en twintig, als u daar wat aan hebt. Nee, ik kan niets bedenken. Ik heb Allan Fleming eens duizend dollar geleend, ik denk in een vlaag van waanzin. Die zouden nu zoowat elfhonderd twee en twintig geworden zijn."

Geen enkel dezer uitleggingen gaf licht over het strookje papier op miss Jane's kamer. Zou het wel verband houden met haar vlucht? Waar was ze nu; wat was 11 22; en waarom loog miss Letitia, dat ze geen parels vermist, terwijl ik wist, dat er negen van de tien verkocht waren, en wie ze gekocht had, en ten naasten bij hoeveel hij ervoor betaald had?

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

DE ZENUWARTS

Ik gebruikte een lichte lunch in de eetkamer te Bellwood, door Bella bediend. Ze keek heel ernstig, en toen ze me mijn thee gebracht had, leek het me, dat ze iets zeggen wou. Ze bleef maar om de deur heen draaien, aldoor naar mij kijkend.

"Je hoeft niet te wachten, Bella," zei ik.

"Neemt u niet kwalijk, meneer, maar — ik wou u vragen — maakt miss Fleming 't goed?"

"Ze was niet erg wel vanmorgen, maar ik geloof niet, dat 't iets ernstigs was, Bella," antwoordde ik. Zij keerde zich om om heen te gaan, maar scheen toch nog te aarzelen.

"O ja, Bella," riep ik, toen zij in de deur stond, "ik had ook nog iets te vragen. Dien nacht in het huis, toen jij en ik oppasten, heb je toen iemand in de gang hooren loopen, langs je deur? Om een uur of twee zoowat?"

Ze keek mij aan met een dom gezicht.

"Nee, meneer, ik heb den heelen nacht geslapen."

"Dat is vreemd. En heb jij mij niet gehoord, toen ik door de dienstschacht viel?"

"Groote grutten!" riep ze uit. "Viel u daar in!" Ze zweeg plotseling.

"Dus dat heb je gehoord?" vroeg ik vriendelijk.

"En je sliep den heelen nacht? Bella, daar zit iets achter. Je hebt dien nacht heelemaal niet geslapen. Je hebt tegen miss Fleming verteld, dat ik den heelen nacht op was geweest: hoe wist je dat? Als ik niet wist, dat je onmogelijk zoo vlug kunt vooruitkomen als... als de persoon, die dien nacht in huis was, zou ik zeggen, dat je in het bureau van meneer Fleming had gezeten, om te zoeken naar... we zullen maar zeggen postzegels. Wil je nog een kopje koffie voor me halen?"

Ze werd akelig bleek, en nam met bevende handen mijn kop en schotel op. Toen de koffie eindelijk kwam, was het de mopperende oude Heppie, die ze bracht.

"Ze heeft haar enkel verstuikt, zegt ze," smaalde zij. "Je zou eerder zeggen verdraaid, zooals een tafelpoot, als je ernaar kijkt." Voor ik de eetkamer verliet, schreef ik een regel bij in mijn notitieboekje: Wat weet Bella?

Het was al wat laat, toen ik in de stad terugkwam: Wardrop zat al op me te wachten op 't kantoor. Had ik mij twee dagen tevoren verbaasd over zijn uiterlijk, nu was het afschuwelijk om aan te zien. Hij was zoo mager, dat zijn kleeren slordig om hem heen hingen; zijn oogen waren rood beloopen van het drinken, en zijn haar hing woest over zijn voorhoofd. Hij zat in zijn gewone houding, met de ellebogen op zijn knieën, de kin rustend op de handen.

Hij keek mij wezenloos aan, toen ik binnenkwam. Ik zag Burton eerst niet. Hij zat achter mijn bureau, met een plat blikje in de hand, en daar pikte hij met een houten tandenstoker het eene sardientje na het andere uit op en hij verslond ze met huid en haar.

"Op je gezondheid," zei hij, en hij hield er een omhoog, met groot gevaar voor olievlekken op mijn vloerkleed. "Wien honger kwelt, wie dorst begeert, hij kieze de sardine. Jammer, dat je ze niet eten kunt, zonder ze te ruiken!"

"Doet u wel eens iets anders dan eten?" vroeg Wardrop verveeld.

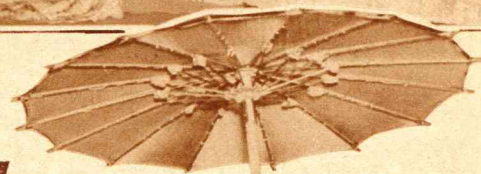
(Wordt voortgezet)

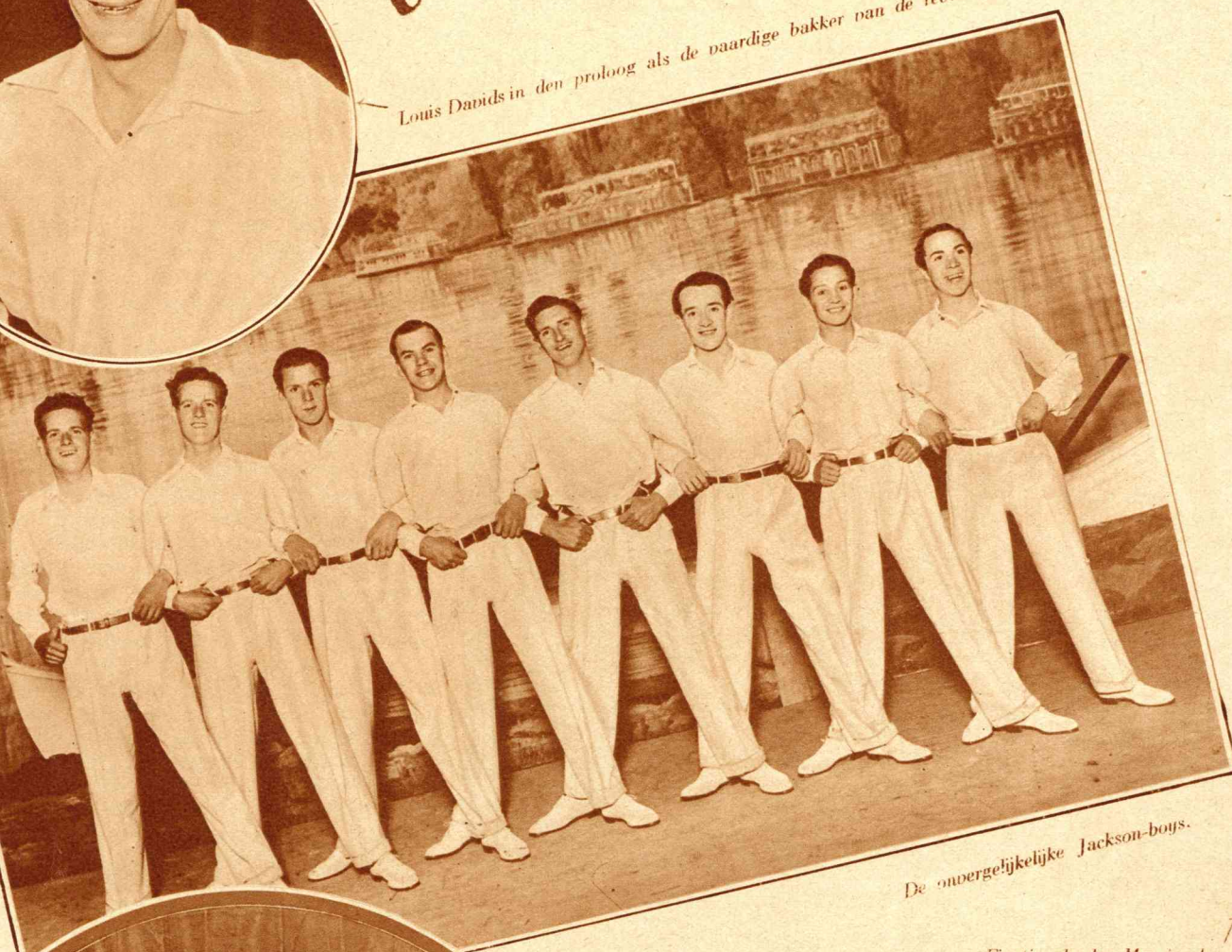
In een der finales wordt de prede als Het Geluk der Aarde verheerlijkt: voor het Volkenbondsgebouw, Fientje de la Mar als de Vredeskoningin.

't Is voor den Bakker!

Louis Davids in den proloog als de vaardige bakker van de revue-pastei.

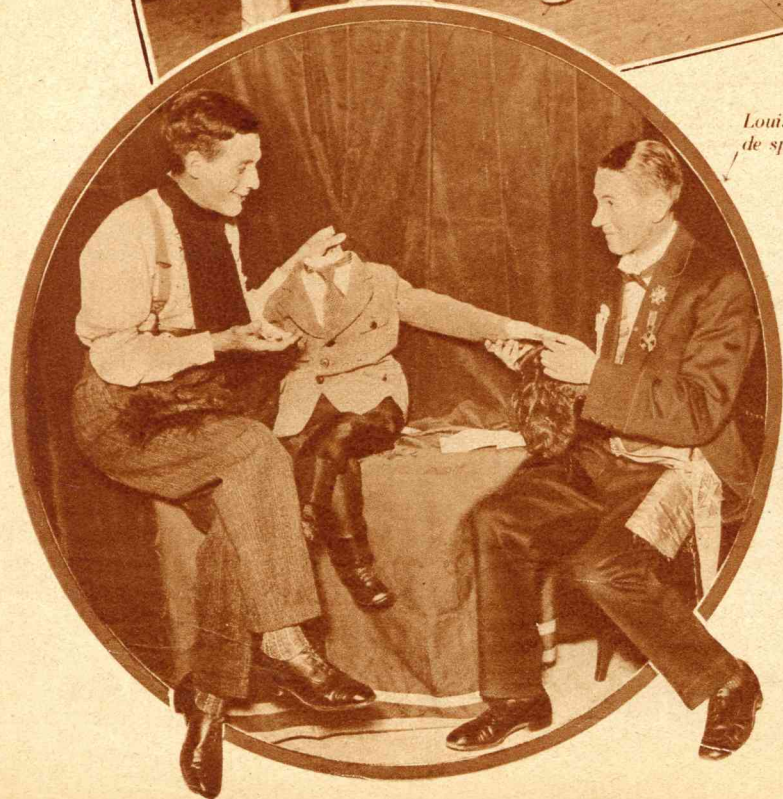

De onvergelykelijke Jackson-boys.

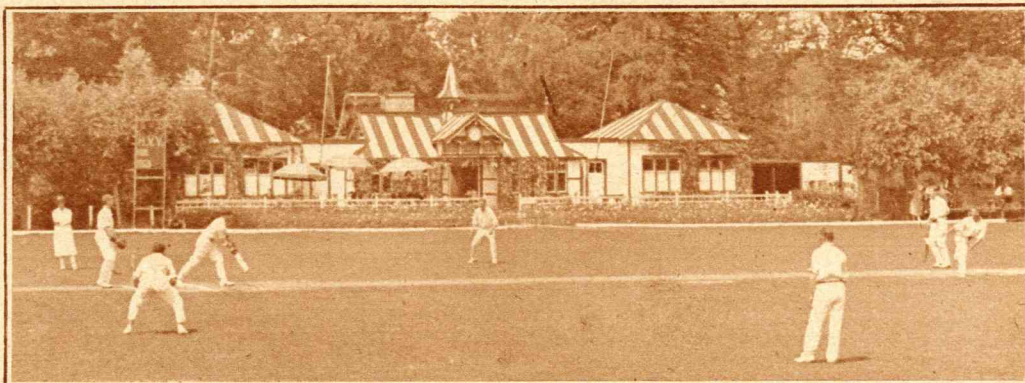
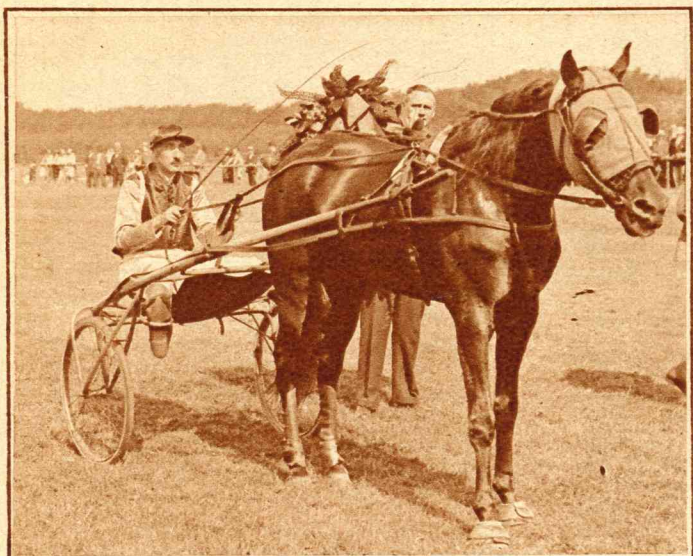

Louis Davids verraaft het geheim van de sprekende pop. Rechts Willy Walden.

Fientje de la Mar in de uitmuntendgeslaagde inlage van Cor Hermus: Fientje in Hollywood.

Het kan niet anders, of Frits Stapper's Revue moest er bij winnen, toen, behalve Louis Davids, voor het nieuwe seizoen ook Fientje de la Mar en... de Jackson-Boys werden geëngageerd. Wel is ook op ieder ander gebied deze revue uitmuntend geslaagd (onze bewondering geldt wel zeer bijzonder de rijke costumeering en... de maar al te vaak stiefmoederlijk behandelde muziek, die hier uitstekend verzorgd wordt), maar Fientje de la Mar's onmiskenbaar tooneeltalent brengt deze revue dadelijk op een belangrijk hooger peil, dan wij gewend waren. En al speelt het menigeen, dat Louis Davids dezen keer niet zulke inslaande schlagerliedjes produceerde als een vorig jaar, de speciale liedjes-revue oogst, vooral ook bij de wijze, waarop zij wordt uitgevoerd, benijdenswaardig succes. En dan de Jackson-Boys! De praestaties van dit jolige troepje zijn ongelooflijk en het is waarlijk niet ten onrechte, dat zij in den proloog het tempo symboliseeren. Ieder optreden is een nieuw en hartelijk toegejuicht succes. En was het niet om al het eerder genoemde, dan zouden wij om hen alleen reeds een bezoek aan deze vlotte vertooning aanbevelen kunnen.

H.C.C. II op eigen veld geklopt door V.R.A. Bijna drie jaar geleden hadden de Nederlandsche kampioenen voor 't laatst verloren. Moment uit de match.

Op Duindigt werden Zondag j.l. courses gehouden, waarvan één der belangrijkste nummers was de wedstrijd om het kampioenschap Nederlandsche paarden. Hierboven de heer C. F. Ockhorst met Quitewell, die overwinnend uit den strijd kwam.

SPORT VAN DE WEEK

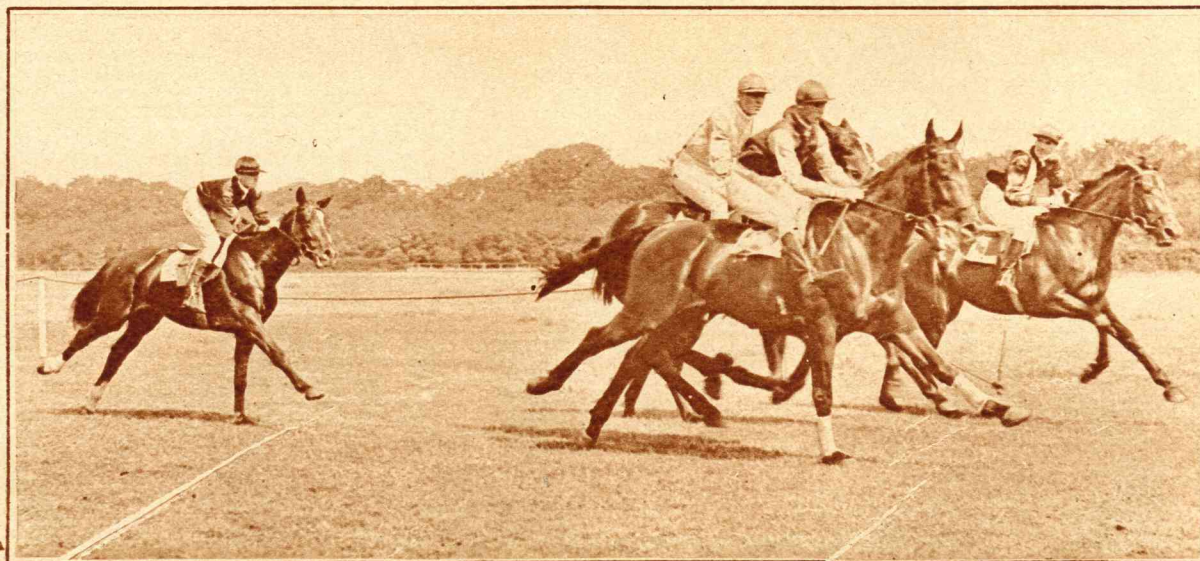

G. Walker, de snelle Engelschman, die op Whitworth het hoofdnummer won van de T.T. races. Walker reed met een gemiddelde snelheid van 123 K.M. Men ziet hem op onze kiek in één der bochten.

Een fraai Hollandsch succes op de Engelsche atletiek-kampioenschappen te Stamford Bridge Berger, de overwinnaar op de 100 yards, op de schouders van zijn enthousiaste kameraden. Geheel rechts v. d. Zee, die het nummer polshoog voor zijn rekening nam.

V.U.C. speelde Zaterdagavond tegen de Weensche sportclub Wacker en werd met 4-1 door deze Oostenrijkers geklopt. Een aardig spelmoment uit deze match voor het doel van V.U.C.

De T.T. motorraces nabij Assen. De snelste Hollander, in de 500 c.M.³ klasse, P. van Wijn-gaarden, na de race met zijn echtgenoot gehuldigd door den K.N.M.V.-voorzitter.

Rennen op de vlakke baan te Duindigt. Een spannend moment uit de race om den Illusion-prijs.

VACANTIE

Naarmate de dagen warmer worden dringen de vacantiagedachten zich meer en meer op den voorgrond. Wie heeft er tegenwoordig geen vakantie? En bij hoe velen is de vakantie synoniem met opreisgaan!

Jammer maar dat dit op-reis-gaan voor een verblijf bij zee of bosschen zoo vaak teleurstellingen brengt — oneenigheid over wat er al dan niet op reis zal worden meegenomen, oververmoeidheid door te groote inspanningen, geprikkelde stemmingen om het zich moeten behelpen met minder ruimte en minder comfort dan waaraan men thuis gewend is, ongedurigheid der kinderen, die uit hun gewone doen zijn....

En zooveel van al dat onaangename kan voorkomen worden, wanneer de vakantieplannen tevoren met zorg en overleg worden samengesteld.

Vader en moeder denken bij hun vakantieplannen in de eerste plaats aan het welzijn der kinderen, nietwaar?

Waarom gaan ze dan met hen naar een dure badplaats, waar de familie zich misschien moet behelpen met 'n paar benauwde kamertjes, waar meneer en mevrouw toilet moeten maken en de kinderen hun kleeven vooral netjes moeten houden? — Hoeveel meer profijt zou zoo'n familie van de vakantie kunnen trekken als die kon worden doorgebracht in een eenvoudig landelijk plaatsje, waar het leven goedkooper is en de ruimte groot, waar de kinderen naar hartelust kunnen ravotten, liefst in oude kleertjes voor de vakantie opgespaard, waar vader en moeder weer mede kind kunnen worden met de kinderen, in eenvoudige

VROUWENLEVEN

Gebloemde georgette jurk met langen zwarten mantel, zwarte kousen en schoentjes en zwart bandfluweel ter garnering van den grooten strooien hoed in de grondkleur van de japon. Een nauwsluitende toque, geldt als 't meest elegante ter begeleiding van lange sluitende japonnen.

open lucht weer heel duidelijk gebleken. En bij die lange, soepele, wijd uitvallende rokken, ongelijk van zoom meestal, passen de groote, schilderachtige hoeden, die zoo lang uit de gratie zijn geweest, maar die nu alom weer hun recht komen opeischen.

Bij de meer sluike japonnen, zooals die van onze eerste afbeelding met den langen geplooiden rok, worden, zooals hier, vaak de kleine toques gedragen, welke als een tulband het hoofd omgeven en waarvan de kleur harmonieert met die van de japon. Ook de hierbij gedragen schoentjes zijn in de kleur van het toilet.

De gebloemde jurk daar naast wordt gecompleteerd door een langen zwarten mantel met schoudercape, zwarte kousen en schoentjes en zwart fluweelband als garnering van den grooten strooien hoed in de kleur van de japon.

De tweede gebloemde japon met bijbehorende luchtige cape heeft tot accompagnement een hoed, welke uit dezelfde georgette is vervaardigd — een fleurig en echt zomersch geheel.

Meer pretentius is het toilet van onze derde foto, een kostbare combinatie van georgette en fijne kant, tot wijd uitvallende punten samengevoegd voor mouwtjes, heupstuk en rok. De witte robe heeft een ceintuur, bewerkt met zwarte kralen. Zwart satijnen schoentjes en 'n groote zwart-kanten hoed met garnering van handfluweel voltooien het geheel, terwijl ook de zware ketting van wit met zwart een niet onbelangrijk onderdeel daarvan vormt.

Dat de lange handschoenen weer in de gratie is gekomen, werd bij deze modetentoonstelling mede duidelijk gedemonstreerd.

PAULA DEROSE.

genoegens en eenvoudige spelletjes? Het klinkt misschien vreemd, maar het is een feit, dat de meegenomen kleeven er heel wat toe kunnen bijdragen of de vakantie al dan niet aangenaam zal verlopen.

Het zal misschien noodig en wenschelijk zijn 'n paar aardige jurkjes en pakjes, 'n paar mooie japonnen mee te nemen, welke zorgvuldig behandeld moeten worden, maar het meeste plezier zal men beleven van de stevige, goed waschbare en onverschietbare kledingstukken, die niet behoeven te worden ontzien, omdat ze tegen allerlei weersgesteldheden bestand zijn.

Ook zou ik 'n ieder, die ergens gemeubileerde kamers gaat betrekken, in den vacantietid willen aanraden 'n paar gemakkelijk in te pakken dingen van thuis mee te nemen. 'n Aardig tafelkleedje, 'n paar kussenovertrekken, 'n vriendelijk klokje, 'n passend vaasje voor wat veldbloemen — al die kleinigheden kunnen de gezelligheid van 'n paar kamers ongelooflijk vergrooten en daardoor niet weinig bijdragen tot vacantiegenot. **THERÈSE.**

Parijsche Modes op de wedrennen te Auteuil

De wedrennen te Auteuil trekken altijd in groote mate de belangstelling en wel niet alleen om de wedrennen zelf, maar zeker ook om de vele elegante toiletten, welke bij deze gelegenheid door elegante vrouwen worden tentoongesteld.

Dit is als een proef op de som. In de modeshows vertoonen de groote couturiers hun nieuwe modellen, op de wedrennen worden de toiletten gedragen, welke de elegante vrouwen gekozen hebben — en dit is niet altijd wat de modescheppers zich hadden voorgesteld.

Dat de Parijsche vrouw de lange wijde japonnen heeft aanvaard met de op natuurlijke hoogte aangebrachte taillelijn, is op deze modeshow in de

Toilet van gebloemd georgette met luchtige cape en grooten hoed, van hetzelfde materiaal vervaardigd.

Een elegante combinatie van wit georgette en fijne witte kant, waarbij zwarte schoentjes worden gedragen en 'n grooten zwarten hoed met 'n enkel toetsje zwart in ceintuur en halsketting.

Potten, pannen, ketels en alle keukengerei worden steeds prachtig helder door even gebruik te maken van

VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken

Monsieur Lejeune, Juwelier

DOOR MARK BROWNHILL

Ieder die wel eens een bezoek aan Nice heeft gebracht, herinnert zich de Promenade des Anglais.

Een pracht-boulevard, het rendez-vous van de internationale beau-monde, waar je als plichtsgetrouw vreemdeling elken dag je pantoffelparade moet maken, met één oog kijkend naar de zee, met 't andere naar de onverantwoordelijk-dure toiletten der bijgeschilderde vrouwen; ja, eigenlijk kom je een paar oogen te kort, je zou er nog een paar moeten hebben om te kijken naar de luxueuze auto's, die langzaam voorbij snorren, en naar de etalages der kleine, maar formidabel dure juwelierszaken.

De bekendste van deze juwelierszaken is die van monsieur Lejeune, de man, die ettelijke malen uitverkoren werd als leverancier door vele vorstenhuizen, die de heele Engelsche aristocratie tot klant heeft. En wat in dezen democratischen tijd nog meer zegt, óók de met-dollars-smijgende Amerikaansche nieuwbakken millionnaires door hun geldvoorraad heenhelpt, door hen voor fabelachtige bedragen robijnen, topazen, smaragden, Koralijn, jade, brillanten en paarden te leveren. Zijn kleine etalage oefent dan ook altijd een magische aantrekkingskracht uit op de oogen der flaneerende vrouwen. Monsieur Lejeune van zijn kant, zorgt door zijn verfinde manier van etaleeren elken dag opnieuw de aandacht te trekken. Op donkerblauw Utrechtsch fluweel uitgestald, kan men er elken dag een paar andere zeldzaamheden vinden. Stel u voor een etalage met niets anders dan een diadeem, bezaaid met de prachtigste diamanten, met een klein bescheiden prijskaartje: 200.000 dollars!

Dien dag hield een prachtige limousine stil voor de deur van monsieur Lejeune. De neger-groom wipte vlug van zijn plaats naast den chauffeur, opende met een eerbiedige buiging het portier.

Zonder zijn groom een blik waardig te keuren, stapte de inzittende, klaarblijkelijk een Amerikaan, uit. Monsieur Lejeune was al bij de deur, hij behoort nog tot de zakenmensen, die de goede klanten zelf willen bedienen. En alles wees er op, dat dit wel eens een goede klant kon zijn.

„Monsieur désire?” In slecht Fransch gaf onze Amerikaan te kennen wat hij wenschte.

„Ik wou eens zien of u een of andere zeldzaamheid voor mij hebt. Ik weet niet meer wat ik mijn vrouw moet geven als ik weer in New York terugkom. Op 't gebied van juweelen heeft zij, praktisch gesproken, alles! Misschien, heeft men mij gezegd, kan Monsieur Lejeune u iets bezorgen, waar an geen tweede in den handel is. De prijs is mij, als het inderdaad iets bijzonders betreft, vrij onverschillig.”

Monsieur Lejeune had z'n Amerikaanschen klant intusschen goed opgenomen.

Een mooi-gebouwd man, uitstekend gekleed, egaal gebruid door de Middellandsche-Zee-zon. Zijn kenner-soog monsterde goedkeurend de flonkerende dasspeld van zijn cliënt.

„Ik ben zeer vereerd, dat u zich juist tot mij hebt gewend,” antwoordde hij in onberispelijk Engelsch, „en ik geloof ook wel, dat ik iets voor u weet. Misschien hebt u wel eens gehoord, dat er een enkelen blauwen diamant bestaat? Welnu dan, ik kan waarschijnlijk wel de hand leggen op een blauwen diamant, die op het mo-

ment nog in de slijperij der firma Asscher te Amsterdam, is. Gewicht en prijs kan ik u vanavond opgeven, na telefonische aanvraag te Amsterdam.”

Onze Amerikaan knikte goedkeurend.

„Wilt u mij dan vanavond even opbellen? Mr. Woodham, Hotel Negresco, kamer 6.” En met een korten groet verliet hij Monsieur Lejeune's paradijs.

Toen Monsieur Lejeune van den Amsterdamschen makelaar den prijs vernam schrok zelfs hij, die toch wel stijve prijzen gewend was. Enfin, Mr. Woodham moest 't zelf weten.

En Mr. Woodham wist 't, schrok niet terug voor den prijs van 100.000 dollars, maar verzocht den blauwen diamant te mogen zien.

Twee dagen later opende Monsieur Lejeune 't zalmroode étui, en bewonderde hij, met Mr. Woodham den blauwen diamant. 't Was een prachtstuk, achtkantig geslepen, lichtblauw van tint.

Met een nonchalant gebaar trok Mr. Woodham z'n chequeboek uit den binnenzak van z'n colbert, en schreef de cheque voor het duizelingwekkende bedrag.

„Wilt u zorgen voor de verzending naar New York met de mail van aanstaanden Zaterdag? Hier hebt u het adres. Wilt u ook de assurantie voor mij

in orde maken? Ja? Komt u dan even bij mij in Hotel Negresco het assurantiebedrag verrekenen.”

Met eenig innerlijk respect liet Monsieur Lejeune zijn rijken klant uit. Dat was nog eens zaken doen! Gewoon niet te vergelijken met al die menschen met hun prachtige titels, graven, baronnen, jonkheeren, die wel altijd haast hadden de bestelde juweelen te ontvangen, maar niet om ze te betalen.

Dien avond, in 't weelderige Hotel Negresco, werd 't assurantiebedrag verrekend: Mr. Woodham toonde dat hij wist hoe het hoorde, en noodigde Monsieur Lejeune uit, bij hem te blijven souperen. Tusschen de uitgezochte gerechten door verzekerde Mr. Woodham, enthousiast geworden door de parelende champagne, dat hij zich zeker weer tot Monsieur Lejeune zou wenden, als hij een zeldzame kostbaarheid wenschte te koopen!

Met deze belofte nog naklinkend in zijn hoofd nam Monsieur Lejeune afscheid.....

Toen Monsieur Lejeune een jaar later een code-telegram uit New York ontving, ondertekend Woodham, was hij dan ook niets verwonderd.

Met behulp van zijn onafscheidelijke Bentley's Code 5th Edition ontcijferde hij het telegram, dat vertaald als volgt luidde:

Mijn echtgenoot wenscht soortgelijken blauwen diamant, prijs onverschillig, brief volgt. Woodham.

Monsieur Lejeune toonde het telegram triomfantelijk aan zijn eerste verkoopster. „Ziet u, mijn goede klanten weten mij weer terug te vinden, als zij iets bijzonders hebben willen.

't Zal mij benieuwen of ik nog ergens zoo'n blauwen diamant kan vinden. Die dingen zijn zoo zeldzaam! Voor zoover ik weet, heeft alleen een of andere sjah van Perzië er een bij z'n kroonjuweelen. Maar enfin, als er net zoo'n winst op zit als den vorigen keer, toen hij een steen kocht van liefst 100.000 dollars, heb ik er wel wat moeite voor over.”

Onverwijd zette hij zich aan 't werk, gaf zijn agenten in de groote hoofdsteden van Europa opdracht, hem te waarschuwen als er een blauwe diamant aan de markt kwam.

Inmiddels kwam de brief van Mr. Woodham, waaruit bleek, dat zijn vrouw een tweeden steen wou hebben, ze wou ze laten verwerken in een platina-armband. 't Gewicht mocht iets afwijken, desnoods 't slijpsel ook, maar Monsieur Lejeune moest garandeeren dat de kleur volkomen overeenstemde.

Een week wachtte Monsieur Lejeune in begrijpelijke spanning, tot alle antwoorden binnen waren. Maar vergeefs! Een paar dringende telefoongesprekken met Londen en Berlijn volgden, alles zonder resultaat.

Juist toen hij de hoop begon op te geven, kreeg hij een telegram uit Parijs. Monsieur Lejeune bedacht zich niet lang, ging met den eerstvolgenden trein naar Parijs.

In de Ville-Lumière wachtte zijn makelaar hem met zijn wagen, een fraaie Voisin, aan 't station.

„Hoe bent u er in geslaagd een blauwen diamant te vinden? Die dingen zijn zoo zeldzaam, dat ik wanhoopte!”

De makelaar lachte vergenoegd.

DE FLOED KOMT OP aan het Scheningsche havenhoofd.

„Even ingenieus als eenvoudig, mon cher Monsieur Lejeune. Ik heb een advertentie geplaatst in de Parijische bladen, met 't gevolg, dat een notaris-klerk mij schreef, dat hij mij onder groote geheimhouding — 't kon hem anders z'n baantje kosten — naam en adres wou geven van een oude dame, in een stadje dicht bij Parijs, die er een als familiestuk in haar bezit had. Ik heb er duizend francs omkoopgeld aan gewaagd. 't Adres heb ik hier!’

Monsieur Lejeune knikte goedkeurend. „Willen wij er meteen maar heengaan?’ Reeds snorde de Voisin door de Parijische straten, met als doel Château du Lac, het buitenverblijf van Madame Delparte, te St. Cloud.

Na een klein uur rijden draaide de Voisin met een scherpe bocht de oprijlaan in van het kleine oude kasteel; Monsieur Lejeune stelde met een zeker genoegen vast, dat alles er wat verwaarloosd uitzag, misschien leed de familie aan geldgebrek, dan kreeg hij den steen goedkoop los!

Nadat zij hun kaartjes hadden afgegeven, werden zij in den ontvangsalon van Madame Delparte gelaten, een oude dame, met een fijn, aristocratisch profiel, en een prachtig verzorgde grijze coiffure, 't type van een „grande Dame.”

Na eenig over en weer praten kwam Monsieur Lejeune met het verzoek voor den dag, of hij den blauwen diamant mocht zien. Met een vriendelijk lachje zei Madame Delparte: „Zien mag u den steen, maar méér ook niet. Ons familiebezit wordt zoolang ik leef, nooit verkocht, naar ik hoop.”

In een versleten, verschoten étuitje lag de steen. Iets kleiner, constateerde het kennersoog van Monsieur Lejeune, maar de kleur! Hij liet zich hangen, als die niet precies overeenkwam met die van den steen, dien hij vorig jaar had verkocht! Geroutineerd zakenman echter, als hij was, liet hij niets merken, bekeek den steen nog eens, merkte op, dat 't slijpsel van dezen zeskantig was, terwijl Mr. Woodham's blauwe diamant achtkantig geslepen was.

„Permitteert u mij, dat ik hem even weeg?’ vroeg Monsieur Lejeune. Madame Delparte toonde zich zeer verbaasd, maar stemde niettemin toe.

„Mevrouw, ik geloof, dat ik u voor niets heb lastig gevallen, dit is niet de soort steen, die ik zoek.”

Maar in hun Voisin terugsnellend naar Parijs, spraken de heeren heel anders. „Ik zal even aan mijn Amerikaanschen opdrachtgever telegraferen. Als hij den steen toch wil hebben, ondanks het gewichtsverschil, en het verschil in slijpsel, zullen wij over den prijs gaan onderhandelen.”

Den volgenden dag, met het toestemmend telegram van Mr. Woodham in zijn binnenzak, vervoege Monsieur Lejeune zich weer bij Madame

Delparte, op Château du Lac. Recht op z'n doel afgaande, biechtte hij dat hij den blauwen diamant wilde koopen.

„Ik heb u gisteren reeds gezegd, dat ik in geen geval onze familiejuweelen verkoop. Ze zijn sedert eeuwen onze trots en glorie geweest!’

Maar zoo gauw gaf Monsieur Lejeune den moed niet op. Hij drong aan en pleitte als Brugman, Madame Delparte was niet te vermurwen.

Ten eind raad riep Monsieur Lejeune uit: „Als u dan tenminste maar een prijs wou noemen, al is die nog zoo hoog! Dan zouden wij tenminste iets opschieten!’

Madame Delparte glimlachte fijntjes: „Welnu dan, als u er zoo op aandringt zal ik u een prijs noemen! Maar ik waarschuw u, dat mijn bedoeling is een zoo hoogen prijs te vragen, dat u van verdere pogingen mijn blauwen diamant te koopen, zult afzien! Twee honderd duizend dollars!’

Gedeeltelijk had zij haar doel bereikt: Monsieur Lejeune stond perplex, dat was belachelijk, ongehoofdelijk, dat kwam neer op precies het dubbele van wat hij verleden jaar Mr. Woodham had berekend, en dat nog wel met inbegrip van zijn winst, die niet al te laag was geweest. Dan zou hij dus nu, zijn onkosten waren zeer hoog geweest door 't lange zoeken, een bedrag van 250.000 dollars moeten berekenen!

Pogingen om Madame Delparte te bewegen, een lageren prijs te noemen, faalden. Mismoedig ging Monsieur Lejeune weg.

„In allen gevalle zal ik even aan Mr. Woodham telegraferen, je kunt nooit weten”.... Hij telegraferde, dat de steen 250.000 dollars moest kosten.

Den volgenden dag kreeg hij het telegrafische antwoord, dat Mr. Woodham bereid was, ten hoogste 200.000 dollars te betalen. Als Monsieur Lejeune niet zoo ingetogen was, zou hij een lichtsprong van plezier gemaakt hebben.

Een uur later zat hij al tegenover Madame Delparte, kwam met een definitief bod van 150.000 dollars te voorschijn, en verliet na een half uur hardnekkig onderhande-

len haar buitenverblijf in het bezit van den blauwen diamant, waarvoor hij een cheque van 175.000 dollars had afgegeven. Deze affaire zou hem dus nog een winst opleveren van 25.000 dollars onder aftrek van zijn onkosten.

Triomfantelijk reed hij naar het postkantoor en deelde Mr. Woodham via de kabels van de Western Union mede, dat hij voor 200.000 dollars den steen kon krijgen, en verzocht tegelijkertijd instructies voor de verzending en assurantie en inlichtingen omtrent de wijze van betaling. Met een heerlijk overwinnaarsgevoel stapte Monsieur Lejeune in de Etoile du Sud, den luxe-trein naar Nice, waar hij het antwoord van Woodham den volgenden dag verwachtte.

Echter, wat er ook kwam, niet het antwoord van Mr. Woodham. Monsieur Lejeune wachtte een dag, twee dagen, drie dagen.... Toen begon het angstzweet hem uit te breken, een telegram met betaald antwoord aan Mr. Woodham in het

Deelnemers aan een Japansche maskerade.

De Japansche regeering ontving een aantal kostbaarheden van een onbekende dame, met een begeleidend schrijven om de waarden ten bate van den Staat aan te wenden.

befaamde Hotel Atlantic moest uitkomst brengen.

In plaats daarvan, bracht het groote consternatie: de telegraafdienst berichtte, dat Mr. Woodham onbekend was in Hotel Atlantic.

Toen drong 't tot Monsieur Lejeune door: hij had een exorbitant duren steen gekocht, waarmee hij wel zou blijven zitten, wie weet voor hoe lang!

Begrijpen deed hij er niets van, waarom was Mr. Woodham uit zijn hotel vertrokken? En waarheen? Om zeker te zijn — monsieur Lejeune ging nooit over één nacht ijs — stelde hij zich in verbinding met de Parijische Sûreté.

Die knulletjes in Nice waren alleen maar goed om bekeuringen uit te delen aan automobilisten, die een en twintig kilometer reden in plaats van twintig. Maar de Sûreté zou 't wel uitvisschen!

Den volgenden dag al vervoege zich een recher-

In een Chineeschen begrafenisstoet gaan meer dan levensgrooten figuren van papier en carton vervaardigd, voorop, ter afmerking van de booze geesten.

cheur bij monsieur Lejeune. „Wel meneer, de zaak is nog al eenvoudig, dunkt mij: U hebt u door een stel sluwe oplichters bij den neus laten nemen, die u door een of andere machinatie een valschen steen in handen hebben gespeeld. Bekijkt u den steen maar eens goed.”

Als Monsieur Lejeune sterk was geweest, als hij niet zoo kalm van aard was geweest, wel, hij zou den rechercheur door de etalageruiten naar buiten hebben gegooid. Zou hij, de kenner par excellence, zich 'n valschen steen in handen laten stoppen?

Hij stapte waardig naar zijn safe, haalde zijn blauwen diamant er uit: „Wou u beweren meneer, dat dit een valsche steen is?”

Zelfs de rechercheur zag dadelijk, dat hij zich vergist had. Zijn heele mooie theorie viel als een kaartenhuis in elkaar. Wat kon er dan in 's hemelsnaam achter zitten? Zou Mr. Woodham hebben ingezien, dat hij boven zijn financiële krachten was gegaan, en daarom niets meer van zich hebben laten hooren? Dan was de zaak nog al eenvoudig, even zijn particulier adres opsporen, en hem dwingen den steen tegen betaling van \$ 200.000 te accepteren!

De rechercheur vertrok met de stellige belofte, dat hij den volgenden dag terug zou komen, met alle mogelijke inlichtingen omtrent Mr. Woodham.

Den volgenden dag, tegen den tijd, dat hij den rechercheur verwachtte, stapte rustig..... Mr. Woodham zijn winkel binnen, even chic gekleed als altijd, even rustig en open rondkijkend. Monsieur Lejeune kleurde van schaamte. Hoe kon hij zijn rijken klant zoo verdacht hebben! Hoe moest hij zich tegenover hem verontschuldigen, voor 't feit, dat hij de Parijsche Sûreté in den arm genomen had? 't Was dus doodeenvoudig, Mr. Woodham had het laatste telegram niet afgewacht, maar was zelf naar Nice gekomen, om den steen in ontvangst te nemen!

Reeds ging Monsieur Lejeune zijn rijken klant voor naar den ontvangsalon, bood hem een stoel aan, en vroeg zoo onbewogen mogelijk, wat er van 't verlangen was van Mr. Woodham.

„Ik wou graag 'n eenvoudig gouden ringetje van u hebben,” was het antwoord.

„Pardon, ik dacht, ik meende... ik verwachtte... dat u den steen in ontvangst kwam nemen,” stamelde eindelijk onze ongelukkige Monsieur Lejeune.

De wenkbrauwen van Mr. Woodham gingen verbaasd de hoogte in: „Welken steen, als ik vragen mag?”

„Wel, den blauwen diamant, waarover wij getelegrafeerd en geschreven hebben.”

„Mijn waarde Monsieur Lejeune, u gekscheert, hoop ik? Ik begrijp niets van wat u zegt! Zou ik u getelegrafeerd of geschreven hebben? En wan-

neer dan? Ik ben al een paar maanden in Europa!”

Monsieur Lejeune moest zich vasthouden aan de leuning van zijn stoel, met een zijden pochet wischte hij zich het klamme voorhoofd. 't Werd nog mysterieus! Die man zat daar rustig tegenover hem, en ontkende hem getelegrafeerd en geschreven te hebben over dien blauwen diamant! Dat was te dol!

Met een belde hij: „Juffrouw, wilt u mij de map waarin de correspondentie met Mr. Woodham bewaard wordt, even geven?”

Even later legde hij Mr. Woodham de telegrammen en den brief voor.

„Mijn waarde Monsieur Lejeune, men heeft u bedrogen!” zei Mr. Woodham deelnemend. „De handtekening onder dien brief is vervalscht, en die telegrammen heb ik niet verzonden.”

„Maar met dat al zit ik opgescheept met een blauwen diamant, van 200.000 dollars, die nog geen 100.000 dollars waard is,” steunde Monsieur Lejeune.

Op dat moment werd aangeklopt en kwam de rechercheur van de Sûreté rapport uitbrengen. Verrast bleef hij staan: „Maar Wyndham, wat maak jij 't mij ditmaal gemakkelijk! Ik zocht je juist wegens je laatste oplichting, ten bedrage van 75.000 dollars!”

Monsieur Lejeune begreep er niets van: „Rechercheur, kunt u zich niet vergissen? Dit is mijn cliënt Mr. Woodham, niet, zooals u gezegd hebt, Mr. Wyndham. Hij blijkt met de heele zaak niets uit te staan te hebben, men heeft misbruik gemaakt van zijn naam en zodoende....”

„Monsieur Lejeune, wilt u voor mij even dit nummer opbellen en vragen of twee politiemannen met een auto hierheen komen? Dan zullen wij Mr. Woodham, alias Wyndham, een tijdje een gratis hotel bezorgen, heel wat goedkoper dan Negresco!”

Zonder protest ging Woodham mee! Toen de rechercheur terug kwam bij monsieur Lejeune, vroeg deze om opheldering.

„Bereid u maar voor op een onprettige boodschap, Monsieur Lejeune. Verleden jaar kocht Mr. Wyndham een steen bij u voor 100.000 dollars, en nu hebt u denzelfden steen van hem en zijn hand-

langers teruggekocht voor 175.000 dollars, u bent dus opgelicht voor een enorm bedrag, liefst 75.000. dollars.

„Maar,” protesteerde Monsieur Lejeune, die 't liefst niet gelooven wilde „'t is toch niet dezelfde steen?”

„Verleden jaar,” ging de rechercheur onverstoorbaar voort, „kort nadat Wyndham den steen bij u contant gekocht en betaald had, heeft hij hem naar Asscher gestuurd, om 't slijpsel van achtkantig in zeskantig te laten veranderen! Ziedaar de oplossing van de puzzle. De rest is kinder-spel. Een zijner handlangers heeft hij een paar dagen onder zijn aangenomen naam Woodham laten logeeren in Hotel Atlantic in New York, om met u telegrammen te kunnen wisselen. Hij maakte intusschen in Parijs alles in orde.

Tusschen twee haakjes, Wyndham is een internationale oplichter, verbazend rijk en handig, waar we nooit vat op kunnen krijgen. Hij is leider van een heele bende! Wel gaat zoo nu en dan een zijner helpers achter slot en grendel, maar hij zelf is tot nu toe altijd te glad gebleken.

In Parijs dan, zocht Wyndham uit, wie de makelaar was, kocht een der kantoorbedienden om, die uw makelaar moest aanraden, te adverteeren in de Parijsche bladen. Een notarisklerk te St. Cloud werd al gauw tegen betaling bereid gevonden een adellijke dame aan te wijzen, die erg slecht bij kas was, de u bekende Madame Delparte. Zij moest alleen maar zorgen door haar bemoeiingen een hooger prijs te bedingen, 't werd haar voorgespiegeld als een gewone handelstruc. Dat is alles!”

Monsieur Lejeune zuchtte: „En ik was nog wel zoo blij, dat de kleur zoo mooi overeenkwam met die van den steen van verleden jaar! Maar toch was hij dus echt!”

* * *

Eén maand later betrof Wyndham zijn kamers weer in hotel Negresco te Nice: vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs!

Een vermoeiend vermaak. Een mededinger in 't nummer: „ruzznemen met parapluie op”.

Verwijder vetworpjes op deze preffige manier.

„Kort geleden schreef ik U over de groote moeite, die ik had om vetworpjes te verwijderen en ried U mij aan de Radoxbehandeling. Enigen tijd vol te houden. Ik ben dankbaar dat ik het deed, want ik ben nu geheel van die leelijke ontsiering verlost. Ik ga er nog steeds mee door mijn gezicht af te sponzen met Radox en ik neem nu een halven theelepel Radox op een kop heet water. Mijn huid heeft nu geen enkel vetworpje meer en is zacht als fluweel.“
C. B. te L.

(Origineele brief ter inzage.)

Ook Uw teint kan frisch en mooi worden op dezelfde gemakkelijke manier. Om vetworpjes te verwijderen doet men een theelepel Radox in een kop heet water en behandelt met dit mengsel de aangetaste plek gedurende eenige minuten. Daarna afdrogen met een zachten handdoek en de vetworpjes zijn verdwenen. Gebruik na deze behandeling een weinig goede cold cream. Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen. Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

GOEDEN MORGEN

Dat is 'n uitvinding - die van Veen's Stalen Gezondheidsmatras - zoo vast men daarop slaapt... Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21.40
2 persoons 26.40
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN
DEN HAAG, Schoolstraat 31,
Piet Heinstraat 106

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Moe, Overspannen,
Mistroostig?

Neemt

KOLA DALLMANN

2 à 3 tabletten verkwikken en bezielen den geheelen mensch.

De werking is verrassend

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongevallen

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.-
bij verlies van een anderen vinger =	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

RECLAME MAKEN

OP EEN JUISTE
WIJZE TOEGEPAST

GEEFT VOORDEEL

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

MANOLESCU (De Koning der Oplichters)
met IVAN MOSJOUKINE e.a.

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld
met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Geldig: Dagelijks, behalve Zondag
Plaatsbespreking van 11-4 uur à f 0.10 per plaats, ook daags tevoren

FEEST-ARTIKELEN

voor elke gelegenheid
KLAASSEN
Prinsestraat 4
Tel. 13324

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „'s-Gravenhage in Beeld" à f 1.62 per drie maanden f 0.12 per week

1. Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, Stationsweg 95, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1/4 cent gefrankeerd.

De Adm. van „'S-GRAVENHAGE IN BEELD"
STATIONSWEG 95

LEERT MANDOLINE EN GUITAAR SPELEN

in enkele weken, met onze nieuwe School voor zelfonderricht
Mandolines vanaf . . . f 6.50
Guitaren vanaf . . . f 9.—
VRAAGT CATALOGUS No. 94

N.V. HEES & Co. - DELFT

Filiaal DEN HAAG: Prinsestraat 36-38
Fred. Hendriklaan 205

nirva
Tandpasta

HYGIËNISCH BEREID UIT
ZUIVERE EN GEURIGE OLIËN IN
H.V. DR. H. NANNING'S FABRIEK, DEN HAAG

25 & 75 CT.
PER
TUBE

Adverteeren doet verkoopen!

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel
koopen, wanneer U onze 1e klas

H. B. S.

RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

f 1.50 kunt koopen op termijnbetaling met
per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede